Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 318 16. marts, 2012] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

I DAG GRÆKERNE – I MORGEN OS?

Ved valget i september blev den nye "røde" regering valgt ind på et håb om forandring efter 10 år med VKO.

At en ny regering også ville føre nedskæringspolitik var klart allerede før valget. Men hvem havde forestillet sig, at S og SF i løbet af kun 6 måneder ville føre en mere borgerlig politik end VKO?

S og SF har overtaget de borgerliges retorik. De hetzer de arbejdsløse, så de kan forringe deres forhold. De taler om opgør med "kræve-mentaliteten". De dropper målet om lighed i skattereformen, fordi "det skal kunne betale sig at arbejde".

"Intet er helligt"

Nu vil Socialdemokratiet så sætte velfærdsstaten til debat – en debat hvor "intet er helligt".

Socialdemokratiet lyder som de borgerlige: "Danskerne er blevet bedre til at kræve deres ret end til at gøre deres pligt".

I Grækenland og Sydeuropa er det værre, arbejdsløsheden er højere, angrebene på levestandarden er hårdere og fremtiden mere skræmmende. Men spørgsmålet er, om vi ikke er på vej i samme retning?

Dansk Erhverv klapper i hænderne og kalder regeringens politik for et "modigt og nødvendigt opgør".

Men ligesom i Grækenland er nedskæringerne ikke en naturlov, men et udtryk for en arbejder- og menneskefjendsk politik.

Vi skal acceptere reallønsnedgang ved overenskomstforhandlingerne og store forringelser af velfærden og den sociale sikkerhed, alt imens Europas elite bruger krisen til at skrabe en større del af kagen til sig.

Fra vrede til modstand

Folk reagerer, men modsat Grækenland er reaktionen herhjemme endnu kun parlamentarisk. S og SF styrtdykker i meningsmålingerne.

Socialdemokraterne er nu nede på et historisk lavpunkt med 18,5 % af stemmerne. SF er med 6,6 % mindre end Enhedslisten (og cirka en tredjedel af, hvad de var i 2010), og plages af medlemsflugt.

Vælgerflugten er et udtryk for skuffelse og vrede, og de borgerlige er intet alternativ for arbejderklassen.

Spørgsmålet er, hvornår vreden bliver omsat til modstand, for det er det eneste, som kan stoppe deres angreb.

SYRIEN I OPRØR

Den palæstinensiske modstandsorganisation Hamas tog fredag i sidste uge offentligt afstand fra det syriske regime. Organisationens offentlige brud med dens engang allierede, præsident Bashar al-Assad, sendte et vigtigt signal. Enhver illusion om, at det syriske regime repræsenterer en kraft mod imperialismen burde nu være væk.

Læs side 07

KAMPEN MOD NAZISTERNE

31. marts besøger English Defence League (EDL) Århus. Der mobiliseres i øjeblikket massivt for at lave en stor og mangfoldig moddemonstration. Vi har i dette nummer 3 sider om demonstrationen og mobiliseringen, blandt andet med interviews og baggrundsartikler.

Læs side 08, 09 & 11

HVORNÅR STOPPER DET?

Socialdemokratiet har sat velfærdsstaten til debat. Er der råd og er danskerne i virkeligheden for gode til at kræve?

Imens de har været i regering har S og SF snakket rigtigt meget om opgør med "krævementaliteten"og "ret og pligt". Det har de gerne kombineret med hetz mod arbejdsløse for at prøve at tale en nødvendighed af "reformer" (forringelser) af vores rettigheder op.

Læs side 03

31 MARTS

BREIVIKS VENNER KOMMER TIL AARHUS

DE SKAL STOPPES

ALLE TIL AARHUS

Se facebook "Århus for mangfoldighed" for info om program, transport m.m.

EU ER DE RIGES KLUB – NEJ TIL FINANSPAGTEN

De 27 stater i EU repræsenterer verdens største økonomi med et BNP på 14 trillioner dollars og en befolkning på 490 millioner. Desuden rummer de 17 stater i euro-zonen tre af ud af EU's fire største økonomier: Tyskland, Frankrig og Italien.

Krisen har spredt sig fra Grækenland til Italien, eurozonens tredje største økonomi. En genopretning af den italienske økonomi kræver enorme summer, og et frontalangreb på den italienske arbejderklasse. Italien repræsenterer 16,5 % af eurozonens BNP, Grækenland kun 2.3%.

Disse tal understreger betydningen af krisen i Euro-zonen, og hermed hvad der står på spil.

EU og Den Monetære Union (EMU) blev oprettet for at forsvare de store banker og virksomheders interesser, samt de store landes interesser (Tyskland og Frankrig) på bekostning af de mindre lande (Grækenland, Spanien, Portugal mv.). Med Finanspagten vil magtrelationen mellem center og periferi blive yderligere forstærket.

Borgerskabets strategi

Fra vedtagelsen af det indre marked (1992), Maastricht Aftalen (1993), Stabilitets- og Vækstpakten (1997) til introduktionen af Euroen(1999) tegner der sig tre tendenser.

For det første, udviklingen af et større marked for virksomhederne til forøgelse af deres ekspansion og profit. For det andet, oprettelsen af en regulerings- og kontrolmekanisme, som kan diktere landenes økonomiske politik, og afstraffe dem, hvis de ikke følger diktatet.

Og for det tredje, en centralisering af magten, tilsidesættelse af de nationale regeringers indflydelse, og hermed en udhuling af befolkningernes demokratiske indflydelse.

Formålet er at tvinge en nyliberal økonomisk politik igennem ved at skære i de offentlige udgifter og lønninger – uanset hvad befolkningerne mener. Og pga. euroen som fælles valuta, afskrives muligheden for at devaluere, som et led i at øge konkurrenceevnen.

Arbejderne betaler

Borgerskabets strategiske angreb på arbejderklassens levevilkår har medført store forskelle i de forskellige landes konkurrenceevne, og splittet eurozonen op i et center (især Tyskland) og en periferi (Spanien, Portugal, Irland og Grækenland).

Tyskland har helt suverænt vundet de sidste 20 års kapløb om konkurrenceevnen, fordi det tyske borgerskab i langt højere grad end landene i periferien har haft succes med at sænke deres arbejderklasses levevilkår, og ikke mindst lønninger, som har stået stille i mange år.

Det akkumulerede overskud i Tyskland svarer nogenlunde til det akkumulerede underskud i periferilandene. Altså udbytning og ren imperialisme mellem center og periferi.

De såkaldte redningspakker er en øjenåbner i forhold til, hvem der er griske, og hvem der betaler deres gilde, og hermed også hvem de tyske arbejdere skal rette deres vrede imod, nemlig deres egne politikere, deres egne bosser, deres egne banker etc. 'Redningspakkernes' reelle indhold er ren imperialisme, som er meget dyre lånepakker, som 'gives' til periferilandene for at redde de store banker i centrene.

Og der stilles krav til hvem der skal betale og hvordan, nemlig til arbejderklassen i periferilandene, som tvinges til at gå ned i løn, pension, acceptere privatiseringer, massefyringer osv.

Nej til gældsbetaling – exit fra euroen

Svaret på EU borgerskabets offensiv er kamp og modstand i de enkelte lande fra arbejderklassens side.

Modstanden er til stede i periferien – i Grækenland, i Spanien, i Portugal. I Grækenland er modstanden under konstant udvikling, og flere og flere bakker op om 'at nægte at acceptere redningspakken' og betale gælden. Det kan udvikle sig til en statsbankerot, en græsk exit til euroen, og en skærpelse af den politiske krise.

Men hvem der kommer i knibe og bliver slået ud – bankerne og de rige investorer eller arbejdere og pensionister – ja, det vil blive afgjort i klassekampen. Den græske arbejderklasse har efterhånden alt at vinde – for 'alternativet' er massive nedskæringer, fyringer og fattigdom som følger af redningspakken og krisens hidtidige effekter

Som socialister er vi ikke i tvivl om, at den eneste løsning, som kan betyde et bedre liv for det store flertal i Grækenland er, at der siges NEJ til redningspakken og tilbagebetaling af gæld; at bankerne og virksomhederne må under arbejderkontrol, at omfordeling mellem rig og fattig må sættes i gang osv.

En sådan udvikling i Grækenland vil uden tvivl kunne inspirere arbejdere i hele Europa til at gøre det samme!

HANS ERIK MADSEN

Liberal politik overfor førtidspensionisterne

Regeringen fortsætter hvor VKO slap

Regeringen har fremlagt sit udspil til reform på førtidspensions området. Udspillet er en videreførelse af Arbejdsmarkedskommissionens anbefalinger tilbage fra 2009.

Allerede inden valget indgik S og SF i forhandlinger med den gamle regering om en revision af Førtidspensionsreformen af 2003. Der blev dengang ikke indgået nogen aftale.

Vores nuværende regering står overfor økonomiske problemer, men i stedet for at fjerne skattelettelserne, vælger man nu at ramme vores førtidspensionister. Vi har i dag ca 245.000 førtidspensionister. Det er disse mennesker en såkaldt "rød" regering nu mener er samfundsøkonomisk skadelige.

Udgangspunktet er, fra regeringens side, at unge under 40, ikke skal kunne modtage førtidspension fremover med mindre de er så syge at de vurderes uarbejdsdygtige. Man vil for de unge lave et forløb der skal strække sig over 5 år. Dette 5-årige forløb kan forlænges. Her skal kommunen vurdere det videre forløb, både arbejdsmæssigt og uddannelsesmæssigt.

Ifølge udspillet skal den der deltager i ressourceforløbet modtage ca 10.300 kroner i månedlig ydelse. Dette beløb er mindre end en kontanthjælp.

Som det er i dag kan ingen tilkendes en førtidspension med mindre det er dokumenteret, at den der søger, har en varig nedsat arbejdsevne. Dette skal der foreligge lægelig dokumentation for. Derfor er regeringens forslag om en aldersgrænse på 40 år overflødig.

Ydelsen i ressourceforløbet, kommer til at betyde, at man i denne periode fastholder folk på en ydelse der ligger væsentligt under førtidspensionen. Skulle reformen gennemføres, burde man som minimum fastsætte en ydelse på størrelse med dagpengene.

Hvor kommer det liberale så ind her? Jo de forhandlinger om en førtidspensionsreform der brød sammen i 2011, er på de fleste områder samme politik SSFR nu viderefører.

Denne reform er udelukkende lavet for at spare penge. Landet mangler penge så nu tager man fra de syge. Jesper Petersen SF har da også klart meldt ud at alle skal bidrage til at betale regningen. Den holder bare ikke Jesper Petersen.

Med dette forslag stiller man en stor gruppe mennesker i en meget dårlig økonomisk situation. Lad de borgerlige om at føre liberal politik og hold jer for gode til at synke ned på det plan. Nu har vi i 10 år haft en regering der jagtede de "fremmede" Nu har vi en regering der jagter de arbejdsløse og syge folk. Begge dele lige modbydeligt. Dette er bestemt en ommer.

JENS FROM ANDERSEN

HVORNÅR STOPPER DET?

Socialdemokratiet har sat velfærdsstaten til debat. Er der råd og er danskerne i virkeligheden for gode til at kræve?

Imens de har været i regering har S og SF snakket rigtig meget om opgør med "krævementaliteten"og "ret og pligt". Det har de gerne kombineret med hetz mod arbejdsløse for at prøve at tale en nødvendighed af "reformer" (forringelser) af vores rettigheder op.

Kræve-mentalitet?

Snakken om kræve-mentalitet og ret og pligt handler i virkeligheden om det samme. Og hetzen mod de arbejdsløse viser ret tydeligt hvad det handler om, og hvem der sigtes til. Og her sparker S-SF nedad i stedet for opad.

Jo, der eksisterer kræve-mentalitet i dette samfund. Mens hundredtusinder lønmodtagere får historisk dårlige overenskomster og endnu engang reallønsnedgang har direktører for diverse virksomheder travlt med at hæve deres egen løn og bruge krisestemningen til at vride endnu mere værdi ud af de ansatte. Og mens reallønnen falder stiger produktiviteten.

Og fagbureaukraterne, der ellers er ansatte for at fremme medlemmernes interesser, nyder deres fede løn og accepterer gang på gang dårlige overenskomster for deres medlemmer – endda med et smil.

Klassepolitik

Og den nye "røde" regering der er blevet valgt i håbet om opgør med 10 års VKO-politik fortsætter i samme spor. Hvis der mangler penge kunne man fratage de rige skattelettelserne, beskatte de multinationale, hæve selskabsskatten igen - og meget, meget mere der har den rigtige "sociale profil". Enhedslisten har vist at der er mange milliarder at hente der.

I stedet vælger S og SF at sælge ud og har endda talt om "ret og pligt" som socialistisk. Og godt nok fører S-SF for tiden klassepolitik – men i hvert fald ikke socialistisk.

Hvis man vil se hvem deres politik kommer til gode, kan man se på hvem der udtrykker deres begejstring. Og det gør arbejdsgivernes foreninger der bruger ord som modige (!) og nødvendige om reformerne.

I deres korte regeringsperiode har S og SF gennemført og fremlagt forslag til reformer som den borgerlige regering kun kan være misundelige over. De har svigtet håbet om at en ny rød regering også betød et – i hvert fald delvist – opgør med VKO's nedskæringer og asociale politik.

Går de skuffede til Venstre?

Det har også kunne ses i meningsmålingerne for S og SF. Socialdemokraterne vandt valget, men med et historisk dårligt resultat. Med 18,5 % af stemmerne i de nyeste meningsmålinger har de så mistet yderligere 6 procentpoint siden valget.

Som kommentar til det dårlige resultat siger den politiske ordfører til Ritzau, at Socialdemokratiet må "arbejde hårdt videre med at reformere Danmark".

Problemet med vælgerflugten fra S og SF er ikke det, at folk reagerer på svigtet og søger væk. Problemet er, at der ikke er noget alternativ til at opsamle vreden og skuffelsen.

Enhedslisten har ikke formået at opstille noget alternativ. Det er Venstre som har samlet en stor del af de tabte socialdemokratiske stemmer op.

Reformismen i krise

S og SF skriver sig ind i en lang og "stolt" tradition for klassesamarbejde og kompromisser. Det er det vi kalder "reformisme".

Men kapitalismen er i en dyb krise. Det skaber et større pres på de reformistiske partier for at gennemføre angreb på arbejderklassens rettigheder. Derfor kan de ikke indfri løfterne om selv de mindste reelle reformer.

Eliten fører den samme politik over resten af Europa. Vi kan se i bl.a. Grækenland, at det kun fører til forarmelse for større og større dele af befolkningen.

Men inden det går så galt, var det måske en idé at lære en helt anden lektie fra Grækenland: Nemlig hvordan man strejker. Der kommer helt sikkert ingen løsninger fra folketinget.

CHRISTINE KYNDI BERGEN

Det går stærkt i SF

Det er næsten lidt synd for SF's Villy Søvndal. Nu havde han ellers lige fundet en sag, der kunne sætte lidt glans på den slidte glorie: "Det skal nu være bandlyst at bruge oplysninger fremskaffet ved hjælp af tortur i de danske myndigheders efterforskning," sagde han til søndags-Berlingeren 11. marts.

Men få timer senere fastslog en pressemeddelelse, at " Kursen er uændret". Villy havde "udtalt sig forkert". Nu havde Villy fået hjælp fra den socialdemokratiske justitsminister Bødskov til at udtale sig rigtigt.

Der er åbenbart et eller andet ved at være udenrigsminister og partiformand for det mindste parti i en regering, der inviterer til farceagtig optræden. Men det er ikke det eneste, Villy Søvndal har til fælles med Lene Espersen.

For partiformanden må se sit parti tabe opbakning i samme hast som sin konservative forgænger. I starten af 2010 lå SF til 18-19 pct. i meningsmålingerne. Ved valget i september var halvdelen hoppet fra: 9,2 pct. blev det til for SF.

Siden er endnu godt 2 pct. hoppet fra. SF er nu under 7 pct. og mindre end Enhedslisten. Det går stærkt i SF.

Mere lighed, nå nej

Men det er ikke kun SF's meningsmålinger, det går stærkt med. Også politikken flytter sig – endda meget hurtigt.

Kort inden valget skrev SF i "5 faste mål for en ny regering":

"De næste fire år er vigtige. Danmark er ved at blive et uligt land. En ny regering skal gøre Danmark mere lige. En ny regering skal måle sig selv på stigende lighed."

6 måneder senere må SF's skatteminister og chef-strateg, Thor Möger Pedersen, indrømme, at hans egen skattereform vil skabe mere ulighed.

Men det gør ikke så meget ifølge ministeren, bare den har "en rimelig social balance ... er fuldt finansieret. Og så skal den bidrage til, at det bedre kan betale sig at arbejde."

Ordene kunne lige så vel være udtalt af Venstres chef-strateg Claus Hjort Frederiksen.

Men skatteministeren er skam ikke upopulær. Hans nye venner roser ham til skyerne: "Signalerne omkring ulighed er rigtig gode," lyder det fra den liberale tænketank, Cepos. Dansk Industri er lige så begejstret for såvel skattereform som angrebet på førtidspensionister og fleksjobbere.

Sørgeligt, men forudsigeligt

Man kan kun ynke SF's politiske ordfører, Jesper Petersen, der er sat på den umulige opgave at forsvare SF's politik over for Enhedslistens kritik.

Han har måttet ty til at kalde EL et "klient-parti" og senest: "Det virker, som om Enhedslisten ikke befinder sig i den samme økonomiske realitet som os andre."

Her er Jesper Petersen dog, formentlig ubevidst, i nærheden af problemets kerne: Ja, SF, resten af regeringen og den borgerlige opposition befinder sig i den økonomiske realitet, der bekymrer de 1 % – den danske elite, kapitalejerne og spekulanterne.

Men det flertal, der stemte VKO ud for kun 6 måneder siden, havde håbet på det modsatte: At SF var garanten for, at en "rød" regering ville sætte fokus på de økonomiske realiteter for almindelige arbejdere, studerende, pensionister og fattige.

Det er sørgeligt, at det håb om forandring er ved at blive slukket. Sørgeligt, fordi SF's svigt kaster mange tilbage i armene på de borgerlige – og dermed åbner for endnu hårdere angreb.

Men det var forudsigeligt, at S-SF, med eller uden De Radikale, ville føre nedskæringspolitik i en krisetid: Når man fra starten afviste at tage pengene fra de rige, kunne det ikke være anderledes.

Det var forudsigeligt, at SF var det parti, der ville bløde mest i den proces – fordi SF trods alt fremstod som "forandringspartiet".

Men selv på *Socialistisk Arbejderavis* kunne vi ikke forudsige, at det ville gå *så* stærkt i SF.

Et lille lys i mørket er, at nogle SF'ere nu er ved at få nok – se fx sfdebat.dk. Men har de også fået så meget nok, at de begynder at erkende, at man ikke kan føre politik både for eliten og for "de 99 %"?

JØRN ANDERSEN

OVERENSKOMST
EN TÆSKET HUND

De lignede en stor undskyldning for sig selv, de faglige topbosser, da de for pressen forklarede, hvorfor de havde lagt navn til det dårligste overenskomstresultat siden krigen. Industriforliget dikterer lønstigninger som kun halverer reallønstabet de næste 2 år.

Ingen forbedringer i øvrigt. En kold skulder til skifteholdsarbejdere, og lærlinge, ingen længere opsigelsesvarsler til kollegerne på timelønsområdet og stadig den udemokratiske 50 % regel for HK'erne. Som en tæsket hund har forhandlerne lagt sig for industridirektørernes fødder. Uden modstand og endda logrer den med halen. Skam jer!

Vi havde jo forventet at fagtoppen ville bøje af. Men at de skulle gøre det som siv i vinden, og give de multinationale danske virksomheder alle pengene uden modstand, var alligevel en fæl overraskelse. For når industriforliget er på plads, så retter resten af arbejdsmarkedet ind. Ikke fordi lønmodtagerne ønsker det, men fordi de store multinationale dikterer det gennem arbejdsgiverforeningerne. Nu skal danske lønarbejdere leve på yderligere smalhals de næste år, samtidig med at fyringerne tager til, dagpengeperioden halveres, efterlønnen næsten er væk og krisen i øvrigt betales af os.

Sagt på en enkel måde så har fagbevægelsen svigtet sig selv og medlemmerne. Fagbevægelsen har gentaget mantraet om, at den væsentligste forskel til de gule er at rigtige fagforeninger laver overenskomster og står sammen kollektivt. Når man sælger sig så billigt og ikke stiller sig op og forsvarer sine medlemmer, så er der mange som vil drage den enkle konklusion – at fagforeningerne ikke kan bruges til så meget. Det vil forstærke medlemsflugten fra de rigtige fagforeninger, fordi mange lavtlønnede vil sige, at de dyre kontingenter alligevel ikke giver dem noget. Så kan de lige så godt melde sig i de gule eller helt ud.

Når en vagthund holder op med at gø fordi den er bange og bare lægger sig ned, så vil de mest kyniske sige – så skyd den dog. Men så enkelt er det ikke. For de danske lønmodtagere har i den grad brug for den kollektive organisering i disse krisetider. Vi har bare ikke brug for pryglede hunde.

Den udemokratiske 50 % regel for HK'erne blev ikke afskaffet

Forhistorien til denne elendigheds overenskomst kan give os en forklaring på problemet, og måske en del af løsningen. Og det er ikke kun krisen som er årsagen.

Direktørerne har opsagt klassesamarbejdet

Krisen har siden 2008 ramt den danske arbejderklasse rigtig hårdt. Reallønnen er faldet, arbejdsløsheden mangedoblet og hjørnestene som understøttelse og efterløn er stærkt svækket. Krisen er, som i resten af Europa, blevet brugt til chokangreb på arbejderklassens løn- og levevilkår. Men det forklarer kun de meget aktuelle angreb og ikke den generelle tilstand.

Siden 2. verdenskrig har dansk fagbevægelse og kapitalen i Danmark været enige om at kapitalismen skulle fungere via klassesamarbejde. Det altafgørende element i klassesamarbejdet har været store sociale kompromisser om velfærdsstatens opbygning og det velordnede/forhandlede arbejdsmarked, tilsammen kaldet den danske model. I mange år, mens økonomien voksede, fungerede det. Kapitalisterne blev rigere, men samtidig blev de danske lønmodtagere også lidt bedre stillet hvert år. Fremtiden var lys.

Siden 70'ernes krise og den globale tendens til mindre profit har kapitalen skiftet kurs. Nyliberalisme hed den politik som Thatcher og Reagan stod for i 1980'erne. I 1990'erne blev det socialdemokratiske regeringer som over hele Europa overtog den nyliberale nedskæringspolitik. I det nye årtusinde er det ikke kun nyliberalismen vi skal slås mod.

I Danmark har kapitalen offensivt angrebet velfærdssamfundet og arbejderklassens vilkår. Arbejdsgiverorganisationerne har sammen med borgerlige politikere (også de ledende i Socialdemokratiet og SF) ført an i felttoget mod velfærd for arbejdsløse, gamle, syge, børn osv. Arbejdsgiverne har direkte angrebet den model de selv er en del af på arbejdsmarkedet. De store arbejdsgiverforeninger fremelsker udliciteringer, underbetalte østarbejdere, udflagning af arbejdspladser til Asien, underbetaling via vikarbureauer, afskaffelse af overenskomster, fagforeningsfjendtlig optræden osv. De har med andre ord opsagt klassesamarbejdet i praksis.

Fagbevægelsen lever i en illusion

Den kgl. danske fagbevægelse agerer som om alting er som i det sidste årtusinde. De appellerer til arbejdsgivernes pligter som aftalepartnere og trygler om deres forståelse. Fagbevægelsen har et enormt apparat og bureaukrati til at opretholde den forhandlende model, så der er mere end stor interesse i at opretholde illusionen om at modellen fungerer.

Men overordnet får de intet andet ud af det end nederlag og efterfølgende medlemsflugt. Fordi de ikke kan stå som kollektivt værn mod angrebene og i særdeleshed fordi de ikke på medlemmernes forventning taler magten midt imod. Det er som om det kun er fagbevægelsen der samarbejder i den danske model, men modparten dikterer kapitalens model.

Fagbevægelsen har kun sin kollektive styrke at byde ind med, når kapitalen presser og krisen kradser. Vi må sande, at når vores modstander er gået i offensiven, så skal vi i modoffensiv. Vi skal ikke bare acceptere flere fyringer og mere i posen til direktørerne. Vi skal sige stop. Vi skal forlange at reallønnen ikke falder og at velfærdssamfundets beskyttelsesmekanismer ikke forringes.

Det starter med tre skridt fremad. Det første kan vi tage ved at stemme nej til overenskomsten. Det andet skal foregå i vores forestillingsverden, hvor vi skal udskifte illusionen om klassesamarbejdet, med den virkelige verdens klassekamp. Det tredje skridt tager vi sammen, flere og flere, hvor vi udskifter fagtoppen med kampvillige ledere, som tør stille sig forrest for medlemmernes krav, uanset om andre fagbosser eller direktører stiller an.

JAKOB NERUP
(PERSONLIG KAPACITET)

50 % reglen

Sprang op som en løve – faldt ned som et lam

Et trist eksempel på dette er HK Privat. De har i flere år ført stærke kampagner mod den udemokratiske 50 % regel, der forhindrer op mod 100.000 HK'ere i at få overenskomst. Reglen siger, at en organiseret arbejdsgiver kan nægte overenskomst, hvis ikke 50 % af HK'erne er medlem af HK, hvilket skal dokumenteres. Det bruger den enkelte direktør til at fastholde HK-ansatte i en ansættelse uden rettigheder.

Den regel vil HK'erne selvfølgelig af med. Til overenskomsten i 2010 deltog næsten hver anden HK'er i afstemningen (på de fleste områder deltog kun hver tredje eller fjerde). 9 ud af 10 HK'ere stemte nej, fordi 50 % reglen ikke blev fjernet. Det var et af de stærke budskaber som HK'erne sendte med valget af den nye formand, Simon Tøgern, som er kendt SF'er og mere faglig markant. HK/Privats massive nej var dog ikke nok til at sikre at overenskomstforslaget ikke blev vedtaget. Derfor skulle reglen væk til denne overenskomst. Men vi fik en kold skulder af både arbejdsgiver og de andre fagbosser. Så reglen lever videre i bedste velgående. Det triste består i HK ledelsens knæfald uden kamp. De brølte højt om kravet, men de faldt ned som spæde lam, da de andre sagde nej. Hvorfor? Fordi de synes, at det taktisk giver en fordel i andre forhandlinger!

Siden hvornår har dansk fagbevægelses medlemmer fået fordele ud af at være svage. Det er en logik som kun duer for toppen i fagbureaukratiet. Konsekvensen er ikke kun et svækket HK Privat, men også at endnu flere medlemmer opgiver fagforeningen og melder sig ud.

Industriforliget:

- Timelønnen stiger med 1,27 % fra 106, kr. til 107,35 kr. i 2012 og igen med 1,35 kr. i 2013. Begge dele før skat. Inflationen er på 2,5-3 % om året.
- Lærlinge- og elevsatser reguleres pr. 1. marts 2012 med 2,25 procent og pr. 1. marts 2012 med 2,25 procent. HK-elever tjener ca. 75 kr. i timen, så det er 1,69 ekstra, før skat!
- HK får ret til at vælge talsperson uden tillidsmandsbeskyttelse – hvem tør mon det hos en arbejdsgiver der ikke vil have overenskomst!

INTERVIEW MED SØREN GRØNBORG, TILLIDSMAND, CALRSBERG

"DET KAN GODT BETALE SIG AT SIGE HER TIL OG IKKE LÆNGERE"

Det ser skidt ud for den danske fagbevægelse, men for at finde bud på veje ud af krisen, tog Socialistisk Arbejderavis til Carlsberg, for at lave et interview med Søren Grønberg, som er tillidsmand og har succes med at organisere sine kollegaer.

Nu er der så forhandlet et udkast til en overenskomstaftale på plads. Hvad er din holdning til den?

Hvis man tager overenskomsten i hvert fald for os her, så er der overhovedet ikke noget at komme efter. Der er kommet lidt på uddannelsen og der er kommet lidt på genetillæg, som i forvejen er alt, alt for lav. Men helt overordnet skulle vi op og have 7,25 mere i timen, hvis bare du skal holde reallønnen, for de sidste to år.

Så det er faktisk en stor lønnedgang?

Det er en stor lønnedgang for folk. Man hørte jo også, at de stod derinde på de bonede gulve og sagde, at nu var der så plads til at tillidsmændene lokalt skulle forhandle noget hjem, men det er altså svært i dag.

Hvad stemmer folk så til overenskomsten?

Stemningen er helt klart 'nej' herindefra.

Er stemningen også til et nej i bredere dele af arbejderklassen?

Det tror jeg ikke den er. Desværre ikke. Jeg tror folk de er blevet skræmt. De der kampagner der har kørt med krise som bare bliver ved med at rulle, og at de rykker arbejdspladserne til udlandet. Det er helt bevidst kørt fra deres side i de sidste 3-4 år. For at skræmme folk til ro.

Fagbevægelsen styrtbløder for medlemmer, hvorfor gør den det?

Jamen, det gør den simpelthen fordi medlemmerne og tillidsfolkene ikke føler de får den nødvendige opbakning fra 3F. 2011 havde 3F udråbt til tillidsmandens år, men det eneste man har fået ud af det, er en CD vi fik tilsendt. 2012 har de så udnævnt til at være medlemmernes år, vil de give dem en CD eller? Jeg tror desværre ikke, at det vil ændre på, at medlemmer fortsat melder sig ud.

Hvad er det der er galt, mere grundlæggende?

Der bliver større og større afstand fra fagbevægelsen og så ud til os menige medlemmer. Samtidig er fagbevægelsen ikke længere en kamporganisation. De går faktisk mere op i at please arbejdsgiverne, end de går op i at varetage deres medlemmers interesser. Det er min helt klare holdning.

"DER BLIVER STØRRE OG STØRRE AFSTAND FRA FAGBEVÆGELSEN OG SÅ UD TIL OS MENIGE MEDLEMMER."

Vores lokale fagforening i 3F bliver nu Københavns største fagforening efter, at vi bliver sammenlagt. I forbindelse med sammenlægningen går man væk fra et gammelt fast princip, hvor vi havde valgte faglige sekretærer over til ansatte sekretærer, udpeget fra toppen i 3F.

Hvad kommer det så til at betyde?

Før i tiden kunne man sætte en modkandidat op på en generalforsamling, hvis der var en sekretær man var utilfreds med og så kunne man jo så se hvem der fik flest stemmer til en urafstemning. Det bliver fjernet fuldstændig nu her fra den 1. januar 2013. Det bliver endnu et tilbageslag for fagbevægelsen. Jeg tror de kommer til at miste endnu flere medlemmer på det der.

Der må da kunne laves noget larm fra de venstreorienterede tillidsfolk?

Det er bare ikke lige til. Du skal jo regne med, at det er venner og bekendte som har fået folk ind og sidde på de forskellige taburetter, fra de "rigtige" partier vel og mærke. Når de først sidder fast på de der taburetter, så skal der meget til for at få dem væk fra den skide taburet. Så på den måde, så er det altså svært at råbe op.

Nu har jeg ikke nogen personlig intention om at gøre karriere inde i 3F eller i fagbevægelsen, så når jeg siger dem imod, plejer jeg at sige: "nå, der røg mine karrieremuligheder, endnu engang". Det er altid sjovt at stikke lidt til dem.

Men man kan tydeligt se, at dem der hopper til højre når de siger hop til højre, eller hopper på tungen når de siger, de skal hoppe på tungen. Det er dem som gør en karriere i fagbevægelsen i øjeblikket.

Så fagbevægelsen er sådan nogle karriere-maskiner?

Det er det - de går på de samme lederkurser, som vores chefer på Carlsberg går på. Cheferne i fagbevægelsen går på nøjagtig de samme kurser som cheferne ude i erhvervslivet, så det er det samme de lærer, og det er da også derfor vi kæmper på to fronter. Fagbevægelsen gør mere for at please arbejdsgiverne end de gør for at tilfredsstille deres medlemmer. Og det er fandens at se når de står der inde i fjernsynet og smiler til hinanden og giver hånd til hinanden, sikke da et skuespil!

Hvad siger du så til dine folk når du skal fortæller dem hvorfor de skal være i en fagforening?

Jeg siger jo, at sammen er vi stærkest. Og ude på arbejdspladsen er det ekstremt vigtigt, at man bakker sin lokale tillidsmand op. Når han har 100% opbakning og 100% organiserede medlemmer bag sig, så ved ledelsen også godt, at man er stærkere end hvis der står nogen udenfor.

Hvad skal der til for at få 100% organisationsprocent som I har på Carlsberg?

Det kræver, at man som tillidsmand går rundt og snakker med sine kollegaer om, hvorfor de skal være medlemmer. Man skal ikke presse dem til at starte med.

Vi har da også haft eksempler på nogle som ikke ville være medlem, hvor jeg har ringede ned til dem og sagde: "at kollegaerne ikke ville tappe for eksempel julebryg, hvis de ikke meldte sig ind i fagforeningen", og så kom de med indmeldingsblanketterne en halv time efter, men altså...man behøver ikke presse dem lige fra starten af.

Jeg har i hvert fald haft held med, at få dem ind ved bare at fortælle, at sammen står vi stærkest. Det er jo igennem en samlet flok, at vi har fået de ting igennem, som vi har fået i gennem tiden. Og det kan man ikke, hvis man ikke står sammen 100%. Ligeså snart arbejdsgiverne finder ud af, at der er nogen der er udenfor fagbevægelsen, så angriber de med det samme.

De tillidsmænd jeg kender, synes det kan være svært at undgå at blive et redskab for ledelsen på arbejdspladsen, hvad er dit råd til dem?

Jeg kan godt forestille mig, at der er mange tillidsfolk der føler sig som en lus mellem to negle. Men jeg tror, det er vigtigt at gøre sig selv fuldstændig klart, at man ikke har nogen intentioner om, at blive leder via sit faglige arbejde. For så ved man, hvor man står.

For det andet, når chefen kommer hen og siger: "det og det er fortroligt, det er mellem dig og mig". Så siger jeg: "Hvis du har sagt det til mig, er det ikke fortroligt, for det du siger til mig, det er altså noget der går ud over mine kollegaer, hvis du ikke vil have det ud, så må du lade være med at sige det". Så på den måde der bliver det helt klart, hvor jeg står.

I øvrigt har min taktik altid været den, at hver gang der har været bare den mindste optakt til noget bøvl med ledelsen, så har jeg lavet et uenighedsprotokollat, som jeg har sendt ud til 3F, 95% af alle de uenighedsprotokollater jeg har sendt, har 3F ikke villet køre, men bare det at arbejdsgiveren får lov til at skrive under på det, får dem til lige at bakke lidt tilbage.

Det kan godt betale sig at sige her til og ikke længere. Bare den symbolværdi det er, at chefen får lov at skrive under på, at vi ikke er enige i deres beslutning, det er vigtigt.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Kapitalisme vs. demokrati

Den græske præsident Papandreou blev erstattet med den ikke-valgte Papademos efter at have sagt, at han ville holde folkeafstemning om en ny "hjælpepakke".

Medierne kalder Papademos en "teknokrat", men som de fleste af de begreber, man bruger i krisen er det et ord beregnet til at sløre betydningen. Papademos er bankmand: tidligere direktør i Grækenlands Nationalbank (1994-2002) og tidligere vicepræsident i den Europæiske Central Bank (2002-2010).

I takt med at den italienske gældskrise blev værre, trak Berlusconi sig og blev erstattet af en anden ikke-valgt "teknokrat", Mario Monti. Monti er en akademisk økonom, Europa-kommisær og international rådgiver for Goldman Sachs og Coca-Cola. Og nu i spidsen for en "national enheds regering" bestående af bankmænd og forretningsmænd.

Historien

Historisk var der en vis forbindelse mellem kapitalismens opståen og det moderne demokratis opståen, men langt mere begrænset end det ofte påstås eller antydes.

Under feudalismen var borgerskabet underordnet det feudale aristokrati. Det var tvunget til, i sin kamp for magten, at præsentere sig selv som hele samfundets repræsentant. Til dette formål specialiserede borgerskabet sig i abstrakte rettighedserklæringer.

I øvrigt havde borgerskabets opståen og de borgerlige revolutioner en tendens til at blive sammenkoblet med kampen for parlamentarisk styre, som modsætning til forskellige former for konge- eller eneherskermagt.

I praksis viste forpligtelsen over for det "menneskelige" eller "universelle" sig dog altid at indeholde flere smuthuller. Fx blev ingen rettigheder tildelt indfødte folk (uanset farve), hvorimod "ejendomsretten" altid blev nedfældet som en af de mest hellige rettigheder af dem alle.

Modstanden mod valgret for alle (dvs. stemmeret til arbejderklassen) forblev borgerskabets holdning indtil i hvert fald slutningen af det 19. århundrede. Selv liberalismens store filosof, John Stuart Mill, var modstander af lige valgret til alle af frygt for arbejderklasse-flertal.

Det blev dermed op til arbejderklassen selv at kæmpe for sin valgret.

Ikke så universel valgret

Ingen af de 17 ledende kapitalistiske lande havde indført stemmeret for alle i 1900. Nøgleperioden for indførelse af valgret for alle var 1917-1920.

Groft sagt blev retten til at stemme vundet af arbejdende folk som et biprodukt af den revolutionære bølge, der var over Europa i slutningen af 1. Verdenskrig.

Valgretten er en del af en pakke af demokratiske rettigheder såsom ytrings-, presse-, forsamlings-, foreningsfrihed, retten til at organisere sig i fagforeninger og til at strejke og protestere, lighed for loven osv. Disse rettigheder udgør tilsammen hvad man generelt betragter som demokrati i dag. De har skulle kæmpes og genkæmpes for ved talløse begivenheder.

Det borgerlige demokratis natur

Demokrati betyder folkets styre, men borgerligt demokrati, selv i dens reneste og fuldeste form er aldrig folkets styre. I virkeligheden er det altid, med Marx' ord, "borgerskabets diktatur".

Der er mange grunde til dette. Selv det mest demokratisk valgte parlament eller regering ejer eller kontrollerer ikke de vigtigste produktionsmidler eller ophobede rigdomme i samfundet.

Som en følge deraf regerer de valgte regeringer generelt inden for grænser der er fastlagt af og acceptable for borgerskabet ("markederne", firmaerne osv.), og kan næsten altid sættes på plads med investerings-strejker, kapitalflugt, spekulative angreb på den nationale møntfod osv.

For det andet eksisterer det valgte parlament som en del af, og side om side med, en statsmaskine (bevæbnede styrker, politi, retsvæsenet, embedsapparatet osv.) som er uvalgt, hierarkisk og bundet med tusinde bånd – socialt, økonomisk, historisk og ideologisk – til borgerskabets interesser.

Som ejer af den afgørende koncentration af fysisk magt i samfundet har staten de praktiske redskaber til gennemførelsen af regeringens politik, såvel som evnen til at udøve en massiv indflydelse på den politik og om nødvendigt erstatte regeringen (fx statskuppet i Chile i 1973).

Men hvis disse faktorer gør parlamentarisk demokrati til en facade som slører kapitalens magt, må det også understreges, at borgerskabet på ingen måde er ubetinget forpligtet til at opretholde selv denne facade, som det har været vist sig igen og igen af erfaringerne med fascismen i Italien, Tyskland, Spanien og Portugal eller af den græske militærjunta (1967-1974) og ved utallige vestligt støttede diktaturer i Latinamerika, Mellemøsten og andre steder.

Klassekompromis

Dette er fordi borgerligt demokrati er et kompromis mellem klasserne, det er en indrømmelse vundet fra borgerskabet. Vores magthavere vil ikke tage let på beslutningen om at ødelægge demokratiet. De er godt klar over fordelene ved at styre "ved samarbejde" og den legitimitet den demokratiske maske giver, og over de alvorlige farer der er ved at forsøge at indføre åbent diktatur eller fascisme.

De vil kun slå ind ad den sti, når de bliver drevet af en kombination af økonomisk nødvendighed, politisk frygt og overbevisningen om at de kan slippe af sted med det.

Så hvor står vi nu? Vi ved at kapitalismen er i en alvorlig global krise, som producerer flere økonomiske, sociale og politiske spændinger, inklusive krisen i eurozonen og betydelig folkelig modstand.

I denne sammenhæng er indsættelsen af Papademos og Montis regeringer en seriøs udvikling. Det markerer et betydeligt antidemokratisk skift. Det bør også ses i sammenhæng med øget politi-undertrykkelse mod demonstranter og protesterende.

I sig selv antyder disse udviklinger ikke en afgørende opgivelse af demokratiet af den slags der vil involvere ulovliggørelse af fagforeninger, politisk organisering, strejker og protester, stoppe retten til at stemme eller opløse parlamentet. Dog bør de ses som en alvorlig advarsel om hvad den 1 % vil være forberedt på at gøre, uden tøven, hvis de bliver nødt til det.

De bør også ses som en understregning af den gamle lære om, at mens vi ingen illusioner har i et borgerligt demokrati og arbejder for at det skal erstattes med et langt mere udviklet demokrati med arbejderråd, må vi også forsvare alle de demokratiske fremskridt vundet af arbejderklassens kamp i fortiden.

JOHN MOLYNEUX, SOCIALIST REVIEW NR. 365.
FORKORTET OG LET REDIGERET AF CHRISTINE BERGEN.

Teoriseminar i Aarhus

Lørdag den 24. marts kl. 12-19, Mindegade 10, 8000 Århus C

Med to oplæg og dokumentarfilmen "Bombemordet i Søllerødgade" lægger vi op til debat om emner med stor relevans for socialister i en tid med krise og angreb på velfærd og demokrati på den ene side og revolutioner og folkelig modstand på den anden.

Kl. 12.00 Er medierne magthavernes forlængede arm?

Debat om mediernes rolle i nutidens samfund og politiske kampe.

Kl. 14.00 Revolutioner i det 20. århundrede – hvad kan vi lære af dem?

I det 20. århundrede var der flere eksempler på oprør og opstande, der var meget tæt på at udvikle sig til socialistiske revolutioner. Oplæg og debat om erfaringerne og hvordan de kan bruges i forhold til kampene i f.eks. Nordafrika og Grækenland i dag.

Kl. 16.00 Bomben i Søllerødgade og kampen mod fascismen

Den 16. marts 1992 blev den 29-årige aktivist, far og ægtemand Henrik Christensen offer for nazistisk terror, da en brevbombe dræbte ham på ISs kontor i Søllerødgade i Kbh. Vi viser den nye dokumentarfilm om attentatet og lægger – som led i forberedelserne til Århus for Mangfoldighed den 31. marts – op til debat om kampen mod fascismen.

Der vil være mindst ½ times pause mellem hvert møde, så der er god tid til at få en hyggesnak, frisk luft og at hente lidt mad.

Vi håber, at du vil komme og deltage i debatterne. Alle er velkomne og det er gratis at deltage.

Syriens oprør styrker anti-imperialismen

Den palæstinensiske modstandsorganisation Hamas tog fredag i sidste uge offentligt afstand fra det syriske regime. Organisationens offentlige brud med dens engang allierede, præsident Bashar al-Assad, sendte et vigtigt signal. En hver illusion om, at det syriske regime repræsenterer en styrke mod imperialisme burde nu være brast.

Hamas-lederen, Ismail Haniyeh, talte til tusinder af mennesker I al-Azhar-moskeen I Cairo. "Jeg hylder alle nationerne fra Det Arabiske Forår, og jeg hylder det heltemodige syriske folk, der kæmper for frihed, demokrati og reform," udtalte han. Alligevel har det faktum, at regimet historisk set er blevet opfattet som en ven af palæstinenserne og Libanons Hizbollah-bevægelse, været grund til forvirring for nogle på venstrefløjen og i anti-krigsbevægelsen i Storbritannien.

Så selvom åbent forsvar af Assad-regimet er en sjældenhed, er der opstået stridigheder om det syriske regimes sande natur og om kampen mod det. Da den tunesiske leder Zine El Abidine Ben Ali og den egyptiske diktator Hosni Mubarak faldt, var situationen mere ligetil. Der var ingen, der havde illusioner om disse brutale vestligt allierede ledere, der brugte massive militære sikkerhedsapparater til at styre deres folk.

Men da de regimer, der blev udfordret fra neden, til tider havde modsat sig Vesten og havde flere modstridende alliancer, som det Syriske regime, blev diskussionerne mere komplicerede.

Opbakning

De vestlige magter er nu fuldt ud engagerede i at støtte dele af den syriske opposition, hvorfra nogle beder om international hjælp til at stoppe det rædselsvækkende bombardement af byen Homs. For nogle giver dette anledning til at adoptere det synspunkt, at den syriske opstand er et imperialistisk værktøj eller måske endda en kontrarevolution.

Det er bestemt kvalmende at se Hillary Clinton sidde ved siden af en saudisk kronprins ved et "Syriens Venner" -topmøde i Tunis for at diskutere, om man skal støtte op om oprøret.

Dette er det samme Saudi Arabien, der, med amerikansk støtte, har hjulpet med at knuse demokrati-protesterne i Bahrain. Men alt dette betyder ikke, at den syriske revolution bare kan reduceres til at være imperialisternes marionet.

Titusinder af mennesker er gået på gaden i løbet af de sidste 11 måneder, og mange tusind har mistet livet.

At nogle nu beder om hjælp fra erklærede fjender i Vesten er et bevis på deres desperate situation – ikke deres ønske om udenlandsk herredømme i deres land.

Selvfølgelig er oppositionen mod det syriske styre ikke én enkelt politisk organisation. Nogle dele af den, især det Syriske Nationalråd, er ivrige efter at lave aftaler med vestlige magter.

Men dem, der kæmper på gaden i Homs og andre modstandsområder, udkæmper en kamp på liv og død for at slippe fri af diktaturet.

Vestens indgriben i Libyen og nu i Syrien, viser, at vestlige ledere er bekymrede for deres muligheder for at kunne forme fremtidige begivenheder i området. Disse selvsamme vestlige ledere, der bombede Irak og Afghanistan, griber ikke ind i kampene på grund af bekymring eller medfølelse for alle dem, der må lade livet under en regn af artilleri i Homs eller nogen andre steder.

Men den eneste måde, de kan få deres indgriben igennem på, er ved at fremstille ideen som en humanitær mission. Det er på denne måde, de har kunnet vinde den politiske diskussion, der gjorde dem i stand til at gribe ind i Libyen.

Mission

På det tidspunkt fremførte Socialist Worker en holdning, der lå langt fra ideen om, at en indgriben i Libyen var en humanitær mission: At Vesten ønskede at overtage oprøret i Libyen, der til gene for de vestlige ledere kunne føre til et nyt regime, der ville modstå sig vestlige krav. Nu vil de gøre det samme i Syrien.

Libyen var ikke på noget tidspunkt en vigtig brik i deres strategi, men det var den bedste mulighed for at komme tilbage i magtspillet. Vestens vigtigste allierede er Saudi Arabien, og de samarbejder nu om at bruge en oprigtig frygt for en folkemassakre i Syrien til at overtage endnu et folkeligt oprør.

Derfor mener Socialist Worker, at oppositionen til imperialistisk indgriben altid må være forbundet med sloganet: "Sejr til de arabiske revolutioner".

Revolutionerne er den virkelige anti-imperialistiske styrke i området. Millioner af almindelige mennesker har vist deres beslutsomhed og mod til at gribe den første virkelige chance for at forme deres egen fremtid i årtier.

Disse kampe fra neden giver potentiale til at tage hul på en ny æra, hvor folket i området kan leve, fri for både vestlige magters dominans og hjemmedyrkede diktatorer.

AF JUDITH ORR
OVERSAT AF ANNA WOLF KRISTENSEN FRA SOCIALIST WORKER

Overenskomstforhandlinger i Tyskland

I foråret finder der overenskomstforhandlinger sted i Tyskland. Det sker på den baggrund, at reallønningerne er faldet kraftigt i de seneste ti år, og samtidig er arbejdsmarkedet kendetegnet ved, at antallet af tidsbegrænsede ansættelser m.m. er steget kraftigt.

Fagbevægelsens venstrefløj kritiserer ledelsen for ikke at gå i offensiven og organisere kampaktioner. Den kræver, at der under parolen "Vi betaler ikke for Jeres krise" mobiliseres på arbejdspladserne for reelle lønforhøjelser, der udligner de sidste års reallønstab.

Derfor fremfører fagbevægelsens venstrefløj følgende krav: 250-300 euro i kontant lønforhøjelse og genforhandling efter 12 måneder! Fuld udbetaling, ingen afslag! Fuldtidsstillinger til de faglærte og vikararbejderne! Venstrefløjen kræver fuld inddragelse af alle medlemmer.

Succesrige overenskomstforhandlinger vil også være et forbillede for den danske fagbevægelse.

Tysk venstrefløj samles på aktionsgrundlag

Den 24.-26. februar samledes ca. 400 deltagere, bl.a. fra ATTAC, fagforeningen Ver. Di (det tyske FOA) og venstrefløjspartiet DIE LINKE til en konference i Frankfurt. Her blev det besluttet at arrangere protester i finanskapitalens højborg og sædet for den Europæiske Centralbank imod forarmelsen af Grækenland og angreb på levevilkårene i Europa. Der skal besættes centrale pladser og anlæg i byen fra den 17. maj og bankernes virksomheder blokeres. Det hele skal kulminere i en stor europæisk demonstration den 19.maj.

Se opråbet på engelsk her: http://www.european-resistance.org/de/ak/resolution

STEFAN GODAU

ANTI NAZI

ENGLISH DEFENCE LEAGUE: Voldsomme racister og fascister

Vi kan ikke forklare EDL's opkomst uden først at betragte dem som en del af en større vækst af nazistiske og racistiske organisationer i Europa. På trods at deres afstandstagen, er EDL gennemsyret af medlemmer af British National Party (BNP) og andre fascistiske/nynazistiske elementer med en klar islamofobisk holdning.

EDLs leder "Tommy Robinson", med det virkelige navn Stephen Yaxley Lennon – er et forhenværende medlem af det fascistiske BNP. EDL's stifter Chris Renton var også med i BNP. Det samme var tilfældet med andre ledende figurer og økonomiske støttepersoner.

Mange flere forhenværende medlemmer af BNP, den nazistiske National Front og andre fascistiske organisationer er også aktive i EDL.

EDL-støtter blev regelmæssigt fotograferet, mens de brugte "Sieg Heil"-hilsenen.

EDL er racistiske og deres mål er især muslimer. EDL arrangerede provokerende demonstrationer i hele landet, hvor de forsøgte at splitte lokalsamfundet ved at piske en anti-muslimsk stemning op.

De lader som om, at de bekæmper "ekstremisme", men deres støtter blev filmet i at råbe "brænd moskeen ned". En række voldsangreb og ildspåsættelser mod moskeer, butikker og kulturcentre har fundet sted i de områder, hvor EDL er aktive.

EDL lyver, når de påstår, at de har støtte af minoritetsgrupper som hinduer, sikher, jøder, bøsser og lesbiske. Jødiske, sikh- og hindu-organisationer har meldt offentligt ud, at de vender sig mod EDL og vægrer sig at lade sig benytte af dem.

EDL er voldelige

Deres kernetilhængere er medlemmer af hooligan-grupper, som har sluttet sig sammen for at danne en racistisk gadearmé i et forsøg på at terrorisere etniske minoriteter og angribe socialister og fagforeninger.

EDL-demonstrationer har regelmæssigt kulmineret i vold. EDL har hærget gennem forskellige byer og angrebet asiater og sorte og smadret ruder og biler.

To asiatiske mænd blev banket under et EDL-møde i Dagenham, hvoraf den ene blev alvorligt såret i ansigtet. Asiatiske beboere fik deres ruder smadret og deres huse blev tilsølet med EDL-grafitti.

EDL er en fare for as alle

Når Leon Trotskij beskrev fascismens fremkomst, skrev han: "Fascistiske bevægelser begynder ikke som fascistiske bevægelser, men i det øjeblik, hvor bevægelsen begynder at angribe arbejdere og deres organisationer er en fascistisk bevægelse født."

Det er præcist, hvad det er sket med EDL.

De startede med at angribe muslimer. Nu tager den også Occupy-bevægelsen, fagforeninger og bogcafeer m.fl.som mål. EDL's leder Tommy Robinson har varslet trusler mod protesterende studerende.

EDL skal stoppes

I Trotskijs analyse af Nazi-bevægelsen skrev han, at brunskjorternes marcher, parader og gadevold havde det formål, at terrorisere deres modstandere og give bevægelsen politisk retning og illusionen om bevægelsens styrke. Han beskrev effekten som "at gøre orme til drager". Det handler om at indtage gaderne med masser af folk, for derved at give deres unge tilhængere et indtryk af styrke og prestige.

Dette er den perfekte grobund for fascisme.

Grupper som EDL og BNP er byggedde på ideen om, at de er magtfulde og kontrollerer gaderne. Masseprotester giver vores side styrke og svækker racisterne. Enhver, der tror, at masseprotester ikke giver mening, skulle spørge EDL's medlemmer og andre racist-partier i Europa, som fik deres marcher afbrudt af massive modprotester.

Antikapitalisme og systemkritik som våben

Vi skal dog gå dybere og bringe et antikapitalistisk perspektiv ind. Fascisme vokser altid i tider af økonomisk krise og fattigdom. Grupper som EDL og andre prøver at udnytte denne situation. De vil have folk til at give skylden til muslimer og andre.

Selvfølgelig skal vi modsætte os racisme og fascisme i alle dens former, men vi har også en pligt til at fremme værdier som multikulturalisme, mangfoldighed og solidaritet, således at vi alle kan forenes i denne proces, på en basis af retfærdighed, solidaritet og lighed for alle.

TIM NORTHOVER
OVERSAT AF STEFAN GODAU

Derfor skal vi til Århus 31. marts

Højreekstreme som dem der samles i Århus den 31. marts skal bekæmpes ved at vise dem og deres potentielle tilhængere, at det ikke er sejt eller smart at rende rundt med den slags holdninger, og det gør vi i Århus ved at være mange til mangfoldighedsfesten.

Hvad kan man gøre som pædagogstuderende for at være med?

Som pædagogstuderende er der rig mulighed for at støtte op om kampen for mangfoldighed, blandt andet er det muligt at få støtte og hjælp fra os, PLS, hvis man som ene eller flere studerende ønsker at arrangere noget fællestranport den 31. marts til og fra Århus. Det er også muligt "bare" at hænge plakater og dele flyers ud på ens uddannelsessted, en anden mulighed er at arrangere debatarrangementer der tager emnet racisme op.

Kasper Madsen
Faglig sekretær i PLS

ANTInazistiske aktiviteter

ODENSE

Der er arrangeret busser fra Odense til Århus, se mere på facebook "Bus fra Odense til Århus 31. marts" eller kontakt Frank Rasmussen for mere info på: 2680 4833.

KØBENHAVN

Infomøder om demonstrationen den 31. marts i Århus og bustransporten dertil.
Mandag den 19. marts kl. 19.00, Støberiet, Blågårds Plads 3.
Mandag den 26. marts kl. 19.00,Verdens Kultur Centret, Nørre Allé 7.
På møderne kan du tilmelde dig og betale kontant for busturen til Århus – ellers tilmeld dig: 31marts@gmail.com inden 27.3

ÅRHUS

Århus hylder tolerancen: 21. marts kl. 16, Bispetorv. Århus for Mangfoldighed vil være der og mobilisere til den 31. marts.

"English Defence League står for vold og had

Hvorfor er det vigtigt med en moddemonstration, når English Defence League kommer til Århus?

- English Defence League har allerede vist i England, hvad de står for. De kører en utroligt højreradikal stil, og de forsøger at få deres budskab igennem ved hjælp af vold og had, der lige nu især er rettet mod muslimerne. Og det mener jeg, at man bliver nødt til at sige fra over for.

Hvad ønsker du at opnå ved at demonstrere mod English Defence League?

- Jeg håber, at det bliver en meget, meget bred og folkelig markering. Jeg håber, at et meget bredt udsnit af indbyggerne i Århus, men også af befolkningen i resten af Danmark, vil møde op og sige fra over for højre-ekstremisterne. På den måde kan vi vise, at det lige præcis er det modsatte af English Defence League, vi står for, nemlig demokrati, sammenhold og mangfoldighed.

Jonas Rasmussen, talsperson for "Århus for mangfoldighed".

"Vi kan give racisterne et kæmpe knæk"

Hvorfor er det vigtigt med en moddemonstration, når English Defence League kommer til Århus?

- Det er det af flere forskellige årsager. Vi skal vise hele byen, hvad vi står for. At vi står for et mangfoldigt Århus, at vi står for et Århus, der giver plads til alle, der også giver plads til alle. Hver eneste gang nazismen stikker sit grimme ansigt frem skal den møde modstand. Den har potentiale til at vokse, og der ingen, der siger, at nazismen ikke kan få medvind igen. Derfor er det vigtigt, at vi giver den modstand.

Hvad ønsker du at opnå ved at demonstrere mod English Defence League?
- jeg ønsker (red), at skabe en bevidsthed i befolkningen om vigtigheden af modstand mod nazisme og racisme. I dag er det ret få, der tegner sig for den aktive modstand, men vi vil ruske op i folk. Og vi håber at give det højreekstreme miljø et kæmpe knæk, og at alle, der overvejer at blive en del af dette miljø, bliver afskrækket fra det og kommer til fornuft.

Sarah Victoria Bruun, medlem af Enhedslisten.

De spiser vores kage!

Fordomme omkring andre folkeslag, kulturer og religioner har siden kolonialismens tid været fast komponent i at legitimere krige og besættelser i andre lande – men midt i en global, økonomisk krise tjener de racistiske myter også til at splitte folk, som ellers har en interesse i at stå sammen mod angrebene på vores velfærd.

"De kommer kun for at nasse"

Myterne om muslimer er mange. En af de mest sejlivede er, at indvandrere og flygtninge kun kommer til Danmark for at nasse. Men et hurtigt blik på hvad man faktisk får ud af at bosætte sig i Danmark, tilbageviser myten. Eksempelvis har en gennemsnitlig familie med to børn, der lever på starthjælp, kun 81 kroner at købe mad for hver dag. Det viser en beregning, som Information foretog i 2008.

Beløbet udgør mindre end halvdelen af det, Forbrugerstyrelsen i 2005 angav som et "rimeligt", dagligt madforbrug for en familie på fire, og siden 2005 er madpriserne steget voldsomt. Generelt er indvandreres indkomst og levestandard – både for dem, der er i arbejde, og dem der ikke er - lavere end etniske danskeres. Dertil kommer risikoen for at leve i et asylcenter i årevis, for ikke at tale om den dæmonisering fra mediernes og politikernes side, muslimer i Danmark hver dag skal leve med.

"Muslimer er mere kriminelle end danskere"

Ja. Procentvis er der flere kriminelle indvandrere og efterkommere af indvandrere end kriminelle, etniske danskere. Men den anden side af historien er, at der er langt flere indvandrere, der lever i fattigdom, og indvandrere og deres efterkommere er generelt stærkt overrepræsenterede på de laveste trin af samfundet. Hvis man kigger på hvor stor en procentdel af henholdsvis indvandrere og danskere indenfor samme socialgruppe, der begår kriminalitet, er tallet stort set det samme.

Problemet er, at der procentvis er langt flere indvandrere og efterkommere i de laveste socialgrupper, og derfor begår de procentvis også mere kriminalitet. Dette ses blandt andet i en undersøgelse af kriminalitet blandt indvandrere og efterkommere lavet Kriminalforsorgen og Danmarks Statistik i 2009. Her fremgår det, at udlændinge langt fra er overrepræsenterede, hvis man sammenligner med jævnaldrende danskere med samme sociale baggrund.

Korrigerer man for dette, ligger de udenlandske mænds kriminalitetsfrekvens eksempelvis kun fire procent over den samlede befolknings. Det tyder på, at kriminalitet nærmere er et socialt problem, end noget der kan henvises til religion eller kulturel arv. Hvor kriminel man er, hænger sammen med hvilke sociale vilkår, man har. Derudover kan også nævnes, at kriminalitetsraten i muslimske lande ikke er højere, end den er i Danmark.

Fakta

Undersøgelse foretaget af Capacent 2009 blandt danske muslimer:

- Under 10 % mener det er i orden at modtage sociale ydelser, man ikke har krav på.
- Mere end 80% af de danske muslimer går ind for, at ægteskaber kan opløses ved skilsmisse.
- Under 15 % af danske muslimer mener, at sort arbejde er acceptabelt.
- Under 10 % af danske muslimer synes det er mere eller mindre i orden at revse børn.
- Ifølge DRs undersøgelse er mellem 20 og 30 % af danske muslimer enige i, at manden er overhovedet i familien.
- Det er under 10 % af de danske muslimer, der mener at forældre skal bestemme deres børns partnere.
- Det er under 10 % af de danske muslimer, der mener, at kvindens plads er i hjemmet.
- Det er under hver tiende danske muslim, der mener, at drenge skal have større frihed i opdragelsen end piger.
- Mellem 10 og 20 % af danske muslimer mener, at en mand bør kunne tage flere koner.
- Over 70 % af muslimerne går kun i moske en gang om måneden eller endnu sjældnere.

"Muslimer er kulturelt underlegne"

Det racistiske fokus har flyttet sig fra det rene, biologiske raceargument til i dag at handle om kultur og religion, men den stigmatisering og hetz, som især muslimer udsættes for er den samme. Argumenterne om at muslimer 'ikke forstår demokrati', og at islam skulle være en specielt kvindeundertrykkende religion, at de 'kun kommer for at nasse' og at de 'er mere kriminelle end os danskere' baner vejen for dele befolkningen i 'os' og 'dem'.

På den måde kan krigene i eksempelvis Irak og Afghanistan retfærdiggøres med, at vi må hjælpe dem til at opnå demokrati i deres egne lande. Men muslimers påståede mangel på demokratiforståelse bruges også til at fremstille dem som den største trussel mod vores samfundsmodel; i en tid hvor både den nye og den gamle regeringens angreb på den offentlige sektor og vores velfærdssystem burde være hovedfokus i den debat.

Kampen for velfærd er alles kamp

Regeringer kloden over forsøger at få almindelige mennesker til at betale for en krise, vi ikke har skabt. Derfor har de fleste danskere mere tilfældes med den egypter og den græker, som det sidste lange stykke tid har ført en opslidende kamp imod stigende fødevarepriser, massive nedskæringer i den offentlige sektor, lønnedgang og stigning i pensionsalderen. Antiracisme gavner ikke blot muslimer og indvandrere, men stiller også hele arbejderklassen i en bedre, samlet position i kampen mod de angreb, vi ser på vores velfærd.

METTE HERMANSEN

Indvandrere har ikke skabt den økonomiske krise

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Kipanga, aktivist og frivillig i Trampolinhuset:

"Trampolinhuset har sin egen kampagne, som beskæftiger sig specifikt med vilkårene for asylansøgere i Danmark, men vi betragter også huset som et produkt af en bredere anti-racistisk tradition. Vi ser især frem til den 16. marts fordi det sker tæt på huset og det ville være storartet at komme ind i det anti-racistiske netværk.

Grundet EDLs voldelige fremfærd, opfordrer vi de mere følsomme af husets brugere ikke at tage til Århus (d. 31 marts red.) men vi vil naturligvis komme med et stort kontingent.

Der er en stærk forbindelse mellem fascisme og de uretfærdigheder, vi arbejder imod. Politikerne i hele Europa har behandlet asylansøgere dårligt alt for længe. I disse krisetider, åbner der sig et massivt tomrum op, som vil blive fyldt med fortvivlelse, medmindre der er et alternativ. Vi kan ikke tillade fascistiske organisationer at fylde dette tomrum med deres had.

Lad os sige det klart: Indvandrere har ikke skabt denne økonomiske krise – det var grådige finansmænd og et regeringssystem, som fuldstændigt har fjernet sig fra arbejdende menneskers dagligliv. Vi er ekstremt stolte af det, vi har bygget op her. Her samles mennesker imod racisme.

Deres mål er at splitte os. Vi er nødt til at mobilisere så mange mennesker som muligt for at stoppe dem.

TIM NORTHOVER
OVERSAT AF STEFAN GODAU

LARS LARSEN ER DANMARKS 6. RIGESTE MAND

Han har skabt sig en formue ved at opbygge Europas største sengetøjslager. Han har arbejdet hårdt for det, men det er der også mange andre der har, heriblandt underbetalte arbejdere i Indien og Bangladesh.

"Lars Larsen Had a Dream". Sådan lyder overskriften på Jysk sengetøjslagers hjemmeside.

Historien om Lars Larsens udlevede drøm er ifølge hjemmesiden, hans selvbiografi og andre borgerlige medier, historien om den lille mand fra en fattig familie, der gennem flid og arbejdsomhed, opbygger Europas største sengetøjslager. Lars Larsen er i dag, ifølge Tv2 Finans Danmarks 6. rigeste mand, med en anslået formue på 22,8 milliarder kroner. Dvs. at Lars Larsen er millionær 22.800 gange. Det svarer til hvad 1800 folkeskolelærere kan tjene på et helt arbejdsliv.

Kritisable arbejdsforhold i udlandet.

Den kæmpe formue Lars Larsen i dag besidder, har han dog ikke kun opbygget gennem flid og hårdt arbejde. En stor del af formuen er skabt ved storstillet udbytning af ansatte, både i Danmark og i udlandet. Jysk og Lars Larsen er, som alle andre storkapitalister, konstant på jagt efter steder i verden, hvor produktionsomkostningerne – lønningerne - kan presses så meget som muligt.

Lars Larsen og Jysk kom i mediernes søgelys i 2006, hvor en Danmarksradio-dokumentar afslørede, at fabrikken i Indien, som producerede tæpper og bademåtter for Jysk, brugte børnearbejdere og at produktionen foregik under stærkt kritisable forhold. I 2008 kom det igen frem, at Jysk fik produceret dyner under arbejdsforhold, der var direkte farlige for mennesker. Produktionen foregik i Bangladesh.

Kritisable arbejdsforhold i Danmark

I Danmark har Jysk også været kritiseret for deres arbejdsforhold. I 2010 kom det frem, at arbejdstilsynet havde pålagt 24 ud af kædens 93 butikker sure Smileys. Arbejdstilsynet slog fast, at medarbejderne i Jysk arbejdede under fysisk uansvarlige forhold, og at ledelsen langt fra i tilstrækkelig grad forebyggede ulykker. Jysk kunne i dette tilfælde bryste sig af, at være den

butikskæde i Danmark med de dårligste arbejdsforhold.

I 2011 indgik Jysk et forlig med 3F. Jysk havde uretmæssigt trukket 32 lagermedarbejdere 110.000 kr. i løn.

Udbytning

Fokusset på at profitmaksimere er en af de væsentligste grunde til, at firmaer som Jysk, med Lars Larsen i spidsen, begiver sig ud i, at anvende børnearbejde, at lade fabriksarbejdere arbejde under livsfarlige arbejdsvilkår, at have arbejdsforhold i deres butikker, der er de dårligste i Danmark og at snyde deres ansatte for deres overenskomstmæssige rettigheder.

Karl Marx anvendte begrebet om udbytning, for at beskrive hvordan en ikke arbejdende klasse (Kapitalejeren: Lars Larsen) i kraft af sin ejendomsret til produktionsmidlerne eller til arbejdskraften kan tilegne sig en del af det der skabes af den arbejdende klasse. Marx kaldte det også en udsugning af merproduktet (merværdi).

Udbytningen sker når Jysk presser producenterne til at holde produktionsomkostningerne på et minimum. De presser dem ved at flytte produktionen rundt i verden, alt efter hvor det er billigst at få produceret. Derfor har Jysk både fabrikker i Indien og Bangladesh. Ifølge Red Barnet tjener en fabriksarbejder i Bangladesh 1 kr. i timen.

En stor del af de 22.800 gange Lars Larsen er blevet millionær, er det altså sket gennem udbytning og udnyttelse af mennesker og ved en konstant grådig jagt efter merværdi. Kapitalismens logik bliver profitmaksimering før menneskelig velfærd. Gode arbejdsforhold for de ansatte i Jysk er en blød værdi, der ingen direkte kontakt har med tallene på bundlinjen, og man kunne måske tænke sig, at de ansattes ve og vel kun interesserede Jysk, når de blev udstillet i medierne.

Lars Larsen "Had a Dream"

Martin Luther King "still have a dream".

Martin Luther King holdt sin berømte tale "I have dream" foran Lincoln Memorial 28. august 1963. Talen var en kulmination på en demonstration, med 200.000 deltagere, der kæmpede for flere arbejdspladser og øget lighed. En af Kings drømme var et samfund, der byggede på lighed mellem mennesker. Lars Larsens drøm var, at skabe sig et kæmpe sengetøjslager, der kunne tjene til hans velbefindende. Den gik i opfyldelse og han kan nu kigge på en verden, hvor uligheden øges dag for dag, takket være kapitalister som ham selv.

Den grimme ælling

Historien om, at alle har muligheden for at skabe sig velstand og det gode liv, hvis de da bare er flittige nok, er en historie som Lars Larsen ynder at fortælle om sig selv. Blandt andet i hans selvbiografi og på Jysk hjemmeside. Men den historie der handler om, at Lars Larsen er blevet rig på grov udnyttelse, magt og udbytning er en historie, han ikke selv ynder at fortælle, derfor gør vi det her i Socialistisk Arbejderavis.

MATHIAS M. CHRISTIANSEN

Hvem er overklassen?

En af de fineste traditioner i revolutionær marxisme er at kritisere ens egne magthavere.
På denne side præsenterer vi vores nye artikelserie om den danske overklasse. I første omgang vil vi forsøge at identificere de rigeste familie i Danmark. Vi bringer artikelserien for at gøre op med myten om, at vi i krisetider alle (lille og stor) er i samme båd i Danmark.

Gennem denne artikelserie bestræber vi os på at få facts frem omkring overklassens rigdom og magt, samt at vise hvordan staten økonomisk og politisk støtter overklassen på bekostning af den brede almene befolkning.

Blækket på det nye regeringsgrundlag er knapt tørt, men allerede tilsiger det, at denne regering vil fortsætte angrebet på arbejderklassen og beskytte overklassen. Det vil sige kortere dagpengeperiode, afskaffelsen af efterløn, imens løfterne om millionærskat og genforhandling af A.P. Møllers olieaftale brydes.

Socialistisk Arbejderavis byder læseren velkommen til overklassen.

FYNSK FORÅR FORTSÆTTER...

Efter den succesfulde demonstration 1. februar fortsætter Fynsk Forår sine aktiviteter på Facebook og i den virkelige verden.

Den 15. februar havde Fyens Stiftstidendes Café Stiften inviteret til debat om Folkeskolen efter fyringerne af de 124 lærere. Fynsk Forår modtog deltagerne med banner og flyers inden mødet. Vi deltog aktivt i debatten og fik en del omtale i avisen næste dag.

Næste event er generalforsamling i Odense Lærer Forening den 16. marts. Vi stiller forslag om mere faglig aktivitet og møder ude på skolerne, og vi stiller op til bestyrelsen.

Fynsk Forår har kontakt til rigtig mange lærere i Odense. Vi er også i kontakt med andre grupper af ansatte i Odense Kommune. Derfor ved vi, at der nu også er fyret 10 % af alle klubpædagoger i Odense.

Endelig har vi kontakt til lærere i resten af landet, hvor fyringer også er en del af hverdagen. Dertil kommer, at Kommunernes Landsforening gennem "Partnerskaber" med enkelte kommuner sætter et voldsom angreb ind på at forringe lærernes arbejdstid og arbejdsvilkår.

Det er blandt andet sket i Frederiksberg Kommune, hvor kommunalbestyrelsen lige har besluttet sig for det. Lærere og forældre protesterede foran Frederiksberg Rådhus og formanden for Frederiksberg Kommunelærerforening, Ane Søegård, siger: "Vi giver ikke op: Vi vil have kvalitet i undervisningen, ikke rigid benchmarking og besparelser!"

Besparelserne i landets kommuner har været så voldsomme, at de har brugt 5 mia. kr. mindre end regeringen havde tilladt. Om kort tid starter nye forhandlinger mellem Kommunernes Landsforening og regeringen. Det er på tide at starte en stafet, som samler alle som kæmper mod fyringer og forringelser i kommunerne.

LENE JUNKER

Succesfuld blokade mod nazileder

Tirsdag den 6. marts blokerede 200 aktivister et medlemsmøde i Venstres Ungdom i København. VU havde i anledning af deres temamåned om nationalisme indkaldt nynazisten Daniel Carlsen som oplægsholder.

Daniel Carlsen er leder af nazi-partiet Danskernes Parti og har tidligere udtalt: "Jeg har stadig mit første jødedrab til gode".

Nyheden om at Daniel Carlsen var inviteret til møde blev kendt søndag eftermiddag og allerede søndag aften samlede 30 – 40 aktivister sig til møde for at finde ud af hvad vi skulle gøre. På under to døgn lykkes det at samle 200 mennesker til blokade. Der var god stemning og godt sammenhold blandt demonstranterne.

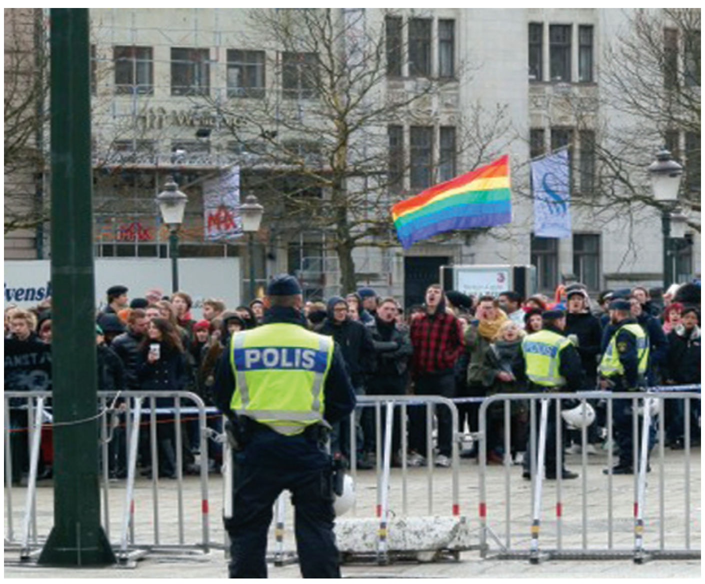
Der var printet en simpel løbeseddel, under overskriften Ingen platform til nazister og som kort fortalte hvorfor vi var mødt op. Det var en meget effektiv måde at fortælle forbipasserende hvad der foregik og hvorfor vi holdt blokaden. Dette var med til at sikre, at vi mødte opbakning og forståelse fra de forbipasserende, og det skabte en antinazistisk stemning i hele området omkring mødet.

Som konsekvens af det gode arbejde dukkede kun 10 VU'ere op til mødet som var synligt påvirkede af de mange demonstranter. Alt i alt må aktionen siges at være en succes og er et signal om, at evt. kommende antinazistiske blokader kan blive endnu større.

Det eneste problem på dagen var politiet. De brugte mange resurser på at sikre mødet for nazi-lederen, hvilket i sig selv er kritisabelt. Ydermere angreb de mange politimænd de hjemadgående demonstranter med knipler og peberspray efter at blokaden var afsluttet. De skulle skamme sig.

JESPER JUUL MIKKELSEN

SD-racister mødt af larmende protester i Malmø

Lørdag d. 10. marts 2012

Næsten 400 anti-racister samledes under forårssolen i Malmøs bymidte, for at stoppe Sverigedemokraterne (SD) i at sprede deres hadske, racistiske propaganda rettet mod store dele af Malmøs indbyggere.

Endnu en gang kunne SD ikke mobilisere en aktiv støtte og blev helt overvældet af den brede, folkelig modstand mod deres racistiske bevægelse.

På trods af deres omfattende lydudstyr, blev SD-gruppen på i alt 15-20 mennesker, med en kreds af skinhead-livvagter, fuldstændigt overdøvet af en karneval-lignende atmosfære til støtte for multikulturalisme.

Kenth Ekeroth (SD og medlem af parlamentet), havde til hensigt at lufte sine synspunkter om, hvordan den øgede kriminalitet skal bekæmpes.

Ekeroth, der undlod at nævne det forværrede økonomiske klima, er også en af hovedpersonerne i 'Counterjihad', en bevægelse, der har stærke bånd til organisationer som EDL og opfordrer til "væbnet kamp i gaderne mod multikulturalisme" - ideer og praksis, der i høj grad minder om den fascistiske massemorder Anders Behrings Breivik.

Den lille skare af Sverigedemokrater hilste også Robert Vahlgren velkommen. I 2010 marcherede han sammen med det svenske nazistparti (det tidligere Nationalsocialistisk Front). En klar påmindelse om, at det på ingen måde er en hindring at have nazistiske sympatier, for at være aktiv i Sverigedemokraterne.

Den modstand der blev vist af en så forskelligartet gruppe af mennesker i forskellige aldre og etniciteter, er i høj grad takket være Malmös Nätverk Mot Rasism. De har været engagerede i at organisere på arbejdspladser og skoler med henblik på at besejre racisme og forene den kamp til kampene mod de meget udbredte nedskæringer og forringede arbejdsvilkår.

TIM NORTHOVER

Larmende mod-demonstration ved nazi-møde i Århus

3. marts lagde Hovedbiblioteket i Århus endnu en gang lokaler til et højre-ekstremistisk møde. Blandt de ca. 40 deltagere var bl.a. Danskernes Parti med nazisten og holocaust-benægteren Daniel Carlsen i spidsen og Danmarks Nationale Front, der har fået våbentræning af Slavisk Union, en af Ruslands mest berygtede nazistiske grupper. Det nazistiske møde fik dog modstand fra Antiracistisk Netværk (ARN), der udenfor biblioteket havde indkaldt til moddemonstration.

Her havde de omkring 80 fremmødte anti-racister medbragt bl.a. fløjter, grydelåg, tamburiner, trommer og vuvuzelaer for at overdøve højre-ekstremisternes møde. Demonstrationen var samtidig en markering af det seneste af en lang række tilfælde af højreradikal vold i Århus, idet to unge venstreorienterede mænd ugen forinden var blevet overfaldet af en gruppe nazister. Den omfattende højreradikale vold viser, hvorfor nazismen ikke kan "ties ihjel" eller bør mødes med "dialog". I stedet skal den bekæmpes med aktiv modstand og folkelig mobilisering hver gang den stikker sit hæslige fjæs frem.

LARS HENRIK CARLSKOV

Et levende historisk dokument om Sollerødgade bomben

Lørdag den 5. marts var der premiere på filmen "Bomben i Sollerødgade". 280 gamle og unge venstrefløjsaktivister og antiracister var mødt op for at se filmen om nazisternes dødelige angreb på venstrefløjen for 20 år siden. Et mord som PET og politiet aldrig har evnet at opklare.

Dokumentaren fører os med en blanding af interviews og arkivmateriale tilbage til det politiske miljø i 90'erne. Hvor faglige aktivister, BZ'ere og IS var de dominerende kræfter i den antifascistiske kamp. Vi får et indblik i det chok som bombeangrebet skabte på den aktivistiske venstrefløj, men samtidig også et indblik i den solidaritet og ukuelighed som blev vist med den store demonstration under sloganet: "Duk dig ikke duk op", som blev indkaldt umiddelbart efter angrebet.

I slutningen af filmen leverede en af de medvirkende en velplaceret opsang til nutidens danske venstrefløj. "Der er for meget frygt i dag - det der er brug for er noget mere mod!"

Se filmen - det er et vigtigt historiske dokument over vores egen historie. En historie som ingen andre end os selv hverken vil eller kan skrive. Tak til alle der har gjort denne film mulig.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Bliv organiseret socialist

Krisen

Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.

Magthaverne – "de 1%", eliten, kapitalen – slås indbyrdes. Ingen af dem ønsker at blive det næste Grækenland, Irland, Portugal, Italien osv. De kæmper for deres magt og privilegier.

Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.

Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, er der ingen, der har råd til at købe deres varer. Konkurrencen bliver bare endnu hårdere.

Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Socialister gør en forskel

Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.

Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Hvis flere organiserede socialister siger højt, at arbejdere, studerende og pensionister i fællesskab kan stoppe krisepolitikken, kan håbet også komme til Danmark.

Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.

Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.

Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.

Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari

Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.

Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30'erne.

Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.

Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige Nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.

Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.

Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.

Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med?

Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden.

Internationale Socialister/ISU
www.socialister.dk

Modstand

Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.

Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.

Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Grækenland havde 14 generalstrejker i 2011. I Tunesien og Egypten har de væltet deres regimer. I mange andre lande har der været masseprotester. I USA har protesterne i Wisconsin og "Occupy Wall Street" sat modstand mod krisepolitikken på dagsordenen.

Interview med film-bagmand

Bombemordet i Søllerødgade

D. 16. marts er 20-årsdagen for bombemordet i Søllerødgade. Lørdag d. 10. marts var der præmiere på en dokumentarfilm om hændelsen – men er det overhovedet relevant at beskæftige sig med 20 år efter? Socialistisk Arbejderavis har snakket med Rasmus Preston, der er en af mændene bag filmen.

Rasmus Preston er til daglig aktiv i Projekt Antifa og Libertære Socialister, men i Produktionskollektivet Opbrud har han sammen med Charlie Krautwald og Andreas Rasmussen taget dokumentarist-hatten på og lavet en film, for at fortælle historien om en bombe, der sprang på IS' kontor for 20 år siden, d. 16. marts 1992, og slog den 29-årige socialist Henrik Christensen ihjel.

En mur af tavshed

Filmen bygger på interviews med både nuværende og gamle IS'ere, samt repræsentanter fra DEMOS og BZ, der sammen med IS var meget aktive i det anti-nazistiske arbejde i start 90'erne.

Filmen tager også fat i efterforskningen, men er fra politiets side blevet mødt med "en mur af tavshed", som Rasmus Preston selv beskriver det. "Vi har haft kontakt til Hanne Bech Hansen, der var daværende chef for PET, Bent Hansen, der var politikommissær og ledte efterforskningen i drabsafdelingen, PET's nuværende ledelse, drabsafdelingen i Københavns politi og Københavns politi generelt og vi har ikke fået nogen kommentar – de har ikke ønsket at stille op".

Dette skyldes angiveligt, at sagen aldrig blev afsluttet. Så på trods af, at sagen har ligget stille i mange år, så er den lukket af hensyn til videre efterforskning. Det eneste efterforskningsmateriale filmen har kunnet bygge på, har derfor været PET-kommisionens "Rapport 11", der er offentligt tilgængelig, samt "Den blå rapport", der blev udarbejdet af politiet, efter de havde mødt massiv offentlig kritik af efterforskningen.

"Men derudover, lader filmen de folk, der var involverede i sagen dengang eller havde en eller anden relation til begivenheden selv fortælle om politiets rolle og efterforskningens fokus, der i høj grad var rettet mod IS'erne selv", fortæller Rasmus Preston.

Hvem stod bag bomben?

Netop fordi sagen aldrig blev afsluttet og ingen er blevet dømt for bombeattentatet, så har teorierne om, hvem der stod bag, floreret lige siden. "Vi er ikke kommet til en endelig konklusion, og er ikke selv kommet med et bud på, hvem det kunne være. for det mener vi ikke materialet er til. Men der er en del linjer, der peger mod nazistiske grupperinger", fortæller Rasmus Preston.

Det er da også den mest anerkendte teori, men der er dog stadig nogle, der mener, at det kunne være Henrik Christensen selv, der var ved at lave en bombe, der sprang før tid. "Jeg vil gerne understrege, at det er en helt absurd teori. Og det er også blevet tilbagevist af politiet, der heller ikke efterfølgende har fremsat den teori, da de anser den for helt urealistisk," fastslår Rasmus Preston.

"Teorien opstod primært i pressen og på foranledning af bl.a. Ole Hasselbalch, formand for Den Danske Forening, at det enten skulle være et internt opgør på venstrefløjen eller at det var Henrik selv. Men det er jo absurd", understreger Rasmus Preston, "for hvis man bare kender lidt til IS' arbejde, ved man, at det ikke er den linje de lægger – det er masseperspektivet og ikke terror. Vi vil gerne være med til én gang for alle at dementere den påstand".

Nazisterne skal konfronteres

"Det er vigtigt, at man ikke tier dem ihjel, for så får de lov til at vokse. Hvis man kigger på det historisk, så er det på gaden, at disse bevægelser vokser og har mulighed for at udvide deres magt. Derfor er det vigtigt at man konfronterer dem – ikke nødvendigvis voldeligt, men en konfrontation kan også være en fredelig og passiv ting, som f.eks. en blokade.", siger Rasmus Preston og tilføjer, at "det er vigtigt, at man går i rette med disse bevægelser og sørger for at få bred opbakning fra venstrefløjen og fagforeningerne – og at man står sammen mod de højreradikale".

16. marts

"Jeg håber folk dukker op på 20-årsdagen", siger Rasmus Preston. "Det er vigtigt at vise, at vi husker historien og aldrig vil lade noget lignende ske igen. For det var ikke kun et angreb på IS – det var et angreb på hele venstrefløjen og antiracister generelt. Hvis vi ikke yder modstand mod den udvikling, så vil det ske igen.

AF SONJA LANGE

Anmeldelse: En politisk analyse og øjenvidneberetning

Sameh Naguib: Den egyptiske revolution

"Der er årtier hvor intet sker, og der er uger hvor årtier sker". Dette citat af Lenin påbegynder forfatteren Sameh Naguibs centrale kapitel om de 18 dage det tog at fjerne den nyliberale diktator Mubarak.

En spektakulær præstation som massemedierne i deres historieløshed aldrig helt har kunne begribe. Lidt karikeret (men ikke meget) kan man sige, at de allermest åndsforladte forklaringer har lydt på, at den egyptiske, vestligt inspirerede ungdom brugte et kvarter på at lave et Facebook-event under overskriften "Vælt Mubarak" eller noget lignende – og "vupti" så havde man en revolution.

Sandheden er, at regimet lukkede internettet i adskillelige dage, da begivenhederne udspillede sig. Disse modsætninger kan give forvirring, og mental tåge og myter er udpræget i beskrivelserne af Den Egyptiske Revolution og Det Arabiske Forår generelt.

En lille, men omfangsrig sag

Sameh Naguib bringer med blot 50 små sider (flere af dem med helsides billeder) klarhed omkring hele forløbet. Han trækker historiske tråde tilbage til Nassers omstyrtelse af monarkiet i 1951, beskriver det egyptiske samfunds udvikling mod status quo, og han kommer vidt omkring i sin fortælling.

Lige fra den internationale storkapitalismes uhensigtsmæssige og samfundsskævvridende konsekvenser - som eksempelvis det "strukturelle tilpasningsprogram", som Egypten indgik samarbejde med IMF om i 1991 – henover nyliberalistiske privatiseringsbølger, den deraf følgende arbejdsløshed og inflation med sult og nød til følge, og endelig arbejderklassens stigende opmærksomhed på egne evner og indflydelse, gennem strejker og en hidtil uset organisering og vedholdende kamp for bedre vilkår.

En levende og skarp øjenvidneberetning Naguib veksler mellem beskrivelser af kapitalen og de internationale aktørers stadig strammere kvælertag på befolkningen, og personlige beretninger om revolutionen og hærens uhyrligheder dag for dag. Det er en velskrivende og vaks pind, der beretter. Her er ingen overdrevne metaforer og store sproglige blomster men til gengæld en letforståelig og levende fortæller.

Uden at roserne herfra skal lyde for store og hule, forudser Naguib senere begivenheder i bogen (udgivet i Juni 2011 – blot 5 måneder efter Mubaraks fald). Han advarer mod de kontrarevolutionære farer, der konstant lurer i den revolutionære proces mod den næste revolution "den sociale revolution", der gør endelig op med den militære herskende klasse samt dens nye parlamentariske lakajer.

Han skriver blandt andet: "Begge kræfter (islamister og sekulære liberale, red.) støtter fuldt ud SCAF (Det Militære Øverste Råd) og fordømmer stærkt enhver kritik af militæret. Begge sider støtter den frie markedskapitalisme, begge er stærkt imod den fortsatte strejkebevægelse, og de vil formentlig begge havne i en alliance for at hjælpe med at redde kapitalismen og knuse arbejderne".

Som man kan læse et andet sted i avisen, er det præcis den rolle Det Muslimske Broderskab indtager som regeringsparti i dag.

Den socialistiske litteratur

Det er ikke fordi, at Sameh er en eller anden genial oplyst profet, at hans forudsigelser rammer så præcist. Men det er fordi, at han er en egyptisk skolet og aktiv socialist igennem en lang årrække, der har studeret andre kampe og revolutioner igennem historien og hele tiden har sammenholdt de erfaringer med de egyptiske arbejderes egen oplevede lokale og nationale klassekampe.

Det er den lære, som vi som socialister kan tilbyde. Og med dette lette men vigtige værk har Sameh givet et essentielt bidrag til forståelse af ikke bare Den Egyptiske Revolution, men også arbejdermagt og skridt mod socialisme i det 21. århundrede.

ANDERS BÆK SIMONSEN OG JACOB SVENDSEN

Køb pjecen på Modstand.org – 30 kr.

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Mødekalender ISU/IS

København

Alle møderne er på Støberiet, Blågårds Plads, kl. 19.00.

Møderne er kl. 19.00 på Støberiet, Blågårds Plads 3.
Torsdag den 8. marts: Faglig kamp anno 2012 og det Fynske Forår.
Torsdag den 15. marts: Søllerødgadebomben.
Torsdag den 22. marts: Grækenland i dag – os i mogen?
Torsdag den 5. april: Mødeemne ikke fastlagt.
Torsdag den 12. april: Bogudgivelse: socialismens to ansigter.

Odense

Alle møderne er kl. 19 i Ungdomshuset, Nørregade 60.

Tirsdag den 13. marts: Enhedsfront og kampen mod fascismen.
Tirsdag den 20. marts: Hvorfor er den faglige organisering så svag? Hvor er venstrefløjen og hvad kan man gøre?
Tirsdag den 3. april: Status på det arabiske forår.

Århus

Møderne er kl. 19.30 på Studenternes hus, Stakladen, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3.

Tirsdag den 6. marts: Kampen mod nazierne – i 30´erne og i dag.
Tirsdag den 20. marts: Den permanente våbenøkonomi.
Lørdag den 24. marts kl.12.00-19.00, Mindegade 10: Teoriseminar: medierne, revolution og kampen mod fascismen.

Kalender

København:
16. marts - tyve år efter bomben i Søllerødgade
Mandag den 16. marts kl. 17:00 - 20:00, Sted: Blågårds Plads, 2200 København N, Arrangør: AFA, se www.16marts.dk
Mandag den 16. marts 1992 sprang en bombe i Internationale Socialisters (IS) kontor i Søllerødgade 33 på Nørrebro. 29-årige Henrich Christensen, som var på IS-kontoret den dag, blev dræbt af bomben.
Det er nu tyve år siden, men truslerne fra den yderste højrefløj er stadig til at tage og føle på. Derfor arrangerer Antifascistisk Aktion demonstration den 16. marts 2012 klokken 17.00 fra Blågårds Plads.

8. marts - kvindekamp er klassekamp

Den 8. marts er det kvindernes internationale kampdag. Dagen blev grundlagt på Den Internationale Kvindekonference i 1910 på initiativ af Clara Zetkin (1857–1933), der var tysk socialist og aktiv i den tyske kvindebevægelse. Men hvor relevant er den så i dag?

Den brede opfattelse er, at vi i dagens samfund har ligestilling mellem kønnene. Det ser da heldigvis også en del bedre ud end ved kampdagens indførelse for 102 år siden. Man har bl.a. opnået stemmeret for kvinder, fri abort og indførelse af lov om ligeløn – forhold, der i dag virker selvfølgelige, men som vi i høj grad kan takke kvindebevægelsen for.

Omvendt viser statistikkerne stadig, at loven om ligeløn fra 1976 fortsat ikke har resulteret i reel ligeløn mellem mænd og kvinder. Det skyldes til dels at mange af de traditionelle kvindejobs hører til blandt de dårligst lønnede, men også at kvinder generelt ikke modtager samme løn, som deres mandlige kollegaer for det samme arbejde. Begge dele er et problem.

Den offentlige debat har i det seneste års tid bragt flere eksempler på borgerlige debattører, der argumenterer for, at kvinders dårligere løn- og arbejdsforhold skyldes kvinderne selv.

Som f.eks. Ole Birk Olesen (MF, Liberal Alliance og redaktør på netavisen 180grader) der, i en meget omtalt blog, 'anklager' kvinder for på en række områder at være mere uegnede og mindre villige til at tage chancer end mænd, og at de derfor ikke kan gøre karriere eller besidde ansvar på samme måde.

Eller Christopher Arzrouni (liberal chefideolog), som skriver, at der ikke findes noget reelt kønsproblem og at hvis kvinder blot – i stedet for at bruge køn som en dårlig undskyldning for deres egen mangel på succes - uddannede sig til ingeniører, økonomer, revisorer osv. i samme grad som mænd og ofrede mere for karrieren, så ville kvinder også have bedre stillinger og bedre løn.

Dermed reduceres ligeløns-problematikken til et spørgsmål om individuelle valg og at kvinder skal blive bedre til at gøre karriere og tilkæmpe sig topposter 'på samme måde som mænd'.

Det mest skadelige ved den type argumentation er, at den gør kampen for ligeløn og ligestilling til for det første at være en individuel kamp og for det andet at være en kamp mellem mænd og kvinder.

Det er en klassisk del-og-hersk strategi, der søger at skabe splid frem for at fokusere på de fælles interesser mellem mænd og kvinder i arbejderklassen. Det er ikke i den mandlige arbejders interesse, at kvinder, eller jobfunktioner, der traditionelt besiddes af kvinder, er dårligt lønnede - det er i kapitalismens interesse.

Kvindernes internationale kampdag var fra starten en kamp for demokrati, frigørelse og arbejderrettigheder generelt. Det er derfor også en kamp for den samlede arbejderklasse og en kamp, der fortsat er aktuel.

Det samme er den velkendte parole: 'Ingen klassekamp uden kvindekamp, ingen kvindekamp uden klassekamp'.

HELLE SVINTH NIELSEN

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til:* ISU, Postboks 522, 1505 København V *tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Valgfarce i Rusland: Putin vinder angiveligt præsidentvalget

I skrivende stund (4.3.) orienteres det, at Vladimir Putin er den store vinder af det afholdte præsidentvalg med over 60 % af stemmerne og at han fejrer sig selv som valgets store vinder. Den kommunistiske kandidat Sjuganov kommer med næst flest stemmer på 17 % slet ikke i nærheden.

sSelvom Putin denne gang var nødsaget til at tillade internationale observatører og opstille webcams på en stor del af valgstederne, så er det alligevel mistanke om valgfusk i stor stil, købte stemmer osv. I aften bliver der indkald til stor demonstration, bl.a. af venstrefløjskoalitionen Levy Front (Venstrefront) og aktivister har varslet, at de vil slå telte op på en plads i Moskva

En lignende bevægelse mod valgfusk og for ægte demokrati ses p.t. i Rumænien, ligesom der er militante fagforeningsprotester af minearbejdere i nabolandet Kasakhstan.

800 banker forgyldt

Den Europæiske Centralbank har d. 29. februar giver 3942 milliarder kroner ud til i alt 800 europæiske banker som et treårigt lån. I december måned gav centralbanken 500 banker et lån på 3636 milliarder kroner. Renten på lånene har de sat ned til 1 %. Lånet i februar beskrives som det andet (og "foreløbigt sidste"!) af den slags lån.

Verdenshistoriens største strejke

Den 28. februar gik mere end 100 millioner mennesker i en 24 timers strejke i Indien, og dermed var Verden vidne til verdenshistoriens største strejke.

Strejkens krav omhandlede bl.a. almindelige basale faglige rettigheder, mindsteløn og ligeløn, retten til at organisere sig, hårdere straffe for overtrædelse af arbejdslove og skabelsen af et statsligt, socialt sikkerhedssystem for de uorganiserede arbejdere.

Indien har i 20 år under forskellige regeringer fra centrum-venstre til stærkt højreorienterede gennemført hårde neoliberale reformer, men er i samme periode blevet mødt med 14 generalstrejker.

Uligheden er i denne periode voksede katastrofalt, så de rigeste 10 procent tjener 12 gange mere end de 10 % fattigste – mod 6 gange mere i 90'erne. Således lever der nu 836 millioner under fattigdomsgrænse (77% af befolkningen). Denne håbløse fattigdom har resulteret i en selvmordsbølge blandt bønder, imens de fattige i byerne sulter.

Indiens sidste generalstrejke var i 2010 hvor der "blot" var omkring 100 millioner på gaden. For første gang siden Indiens uafhængighed var der blandt alle de store fagforeninger enighed om at kalde til strejke. Det vil sige at 11 store landsdækkende- og 5000 lokale fagforeninger gik på gaden.

Strejken formåede ifølge den indiske netavis oneindia.in at paralysere bankerne, den finansielle sektor og transportsystemet i Indien - og skoler blev lukket rundt omkring i landet.

Svensk LO siger NEJ til Finanspagten

"De vil have vores løn ned på niveauet i Kina... At Europas bankkapital vil tage kampen op imod USA's bankkapital. Det rager da ikke os."

Sådan siger den svenske tillidsmand Ulf Johansson til Arbejderen den 2.marts om EU's Finanspagt.

I modsætning til dansk LO har svensk LO nemlig sagt nej.

Finanspagten er et redskab til flere nedskæringer, og den handler bl.a. om at sikre en stram økonomisk politik og virksomhedernes konkurrenceevne.

Det ville klæde dansk LO hvis de fulgte det svenske eksempel og sagde nej.

Mere arbejdermagt i Grækenland

Krisen i Grækenland bliver værre og værre for arbejderklassen.

Den seneste "redningspakke" medfører brutale angreb på den almindelige – i forvejen hårdt ramte befolkning. Men det giver håb, at græske arbejdere kæmper tilbage. Der har været 15 generalstrejker over de sidste to år og et utal af andre strejker og protester.

Vreden er nu så stor, at fagbureaukratiet er ekstremt presset af medlemmerne, der er den egentlige drivkraft og organisator i enhver strejke i dag. Men selv éndags- og 48 timers generalstrejker, giver et ophold i kampen, mellem strejkerne, selv om de ligger et stort pres på borgerskabet i sig selv. Som svar på den desperate situation, hvor mange ikke har fået løn i uger og måneder, er flere arbejdspladser blevet besat, og nogen steder har arbejderne helt overtaget styringen. Grækerne har nu den mest militante arbejderklasse i hele Europa.

Arbejdermagt

Alle sundhedsarbejderne i den nordgræske by Kilkis har overtaget deres lokale hospital og udsendt en pressemeddelelse hvori de erklærer, at hospitalet nu er under fuld arbejderkontrol. Enhver hospitalsbeslutning tages nu på en generalforsamling af arbejderne. Arbejderne erklærer, at sundhedssystemets problemer, ikke kan løses separat fra resten af krisen, at regeringen på ingen måde er fritaget for dens økonomiske ansvar overfor hospitalet, og at regeringens nyliberale økonomiske politik skal besejres, før problemerne kan løses.

Hvis arbejdernes krav ikke indfries vil de søge støtte i lokalsamfundet for, at forsvare det kollektive sundhedssystem, redde deres hospital og vælte regeringen. Indtil udestående lønninger og tillæg er betalt, vil hospitalet kun yde akut-service. Desuden kræver arbejderne et lønningsniveau, fra før nedskæringspakkerne trådte i effekt. Og endelig opfordrer de til samarbejde mellem hospitalet, fagforeninger og progressive organisationer.

Arbejdere på avisen Eleftherotypia, et venstreorienteret dagblad, er heller ikke blevet betalt i lang tid. Arbejderne har nu overtaget avisen, og d. 15. feb. udkom den første udgave, 100% skrevet og produceret af arbejderne. Oplaget var på 40.000, med 31.000 aviser solgt over hele Grækenland, heraf 19.000 alene i Athen. Det er en forbedring i forhold til avisens originale salg. En mindre finans-avis bliver på samme måde udgivet af dens arbejdere. Arbejdere er i strejke og besættelse på Tv-stationen Alter, igen på grund af ubetalte lønninger, og har sat deres egne strejke meddelelser og videoer på skærmen, samt solidaritetsmeddelelser til andre strejker.

Politisk krise

Disse eksempler er de først små, men vigtige, skridt i retning af arbejdermagt og øget kontrol med arbejdspladserne. Det er også den stærkest mulige rygrad, til de i protestbevægelsen der kræver, at Grækenland skal afvise at betale sin gæld, og nationalisere og demokratisere bankerne og de store eksportindustrier. Arbejderklassens strejker og demonstrationer er så stærke, at dette er en reel mulighed.

Borgerskabet vil gøre alt for at få almindelige mennesker til at betale for krisen, men de er selv splittet internt. De er presset af de hårde krav fra 'Trojkaen' (Valutafonden, EU, Den Europæiske Centralbank), om at betale gælden og lave nedskæringer, på den ene side, og af den græske befolknings krav om stop for nedskæringer, og udtrædelse af euroen, på den anden side.

Denne splittelse viser sig i parlamentet. D. 12. feb. vedtog parlamentet den seneste 'redningspakke' fra trojkaen, på €130 mia. (968,5 milliarder kroner), der skal gå direkte til at betale gæld af til primært de tyske og franske banker. Men regeringspartiet PASOK (socialdemokrater) ekskluderede 22 parlamentsmedlemmer for at stemme imod pakken. 21 blev ekskluderet af det konservative ND parti, og det lille fascistparti LAOS trak sin støtte til regeringen. Den anden største gruppe i parlamentet udgøres nu af de ekskluderede, i alt 64, medlemmer. Venstrefløjspartierne til venstre for PASOK står til at få over 40 % af stemmerne til det næste valg i april.

Besættelsen og overtagelsen af arbejdspladser viser det absurde i krisen. Folks behov er de samme som før, og fabrikker, kontorer og lignende står stadig klar til brug. Den eneste grund til nedskæringer, arbejdsløshed og desperation er det græske borgerskabs rædsel for at skulle udtræde af euroen og miste deres position indenfor europæisk kapitalisme.

AF JESPER HØI KANNE

STOP DEN HETZ NO PASARAN!

Når sammenslutningen European Defence League demonstrer i Århus d. 31. marts, sker det under parolen "Stop islamiseringen af Europa". Dette er selvfølgelig åbenlyst racistisk, og de synspunkter som disse mennesker giver udtryk for må og skal bekæmpes.

English Defence League, som er den første og største af Defence League strømningen, er en voldelig organisation med stærkt fascistiske træk og rødder i hooligan miljøet og de forsmåede arbejdere. Gentagende gange og i adskillelige byer er indvandrere, antifascister og tilfældigt forbipasserende blevet overfaldet i forbindelse med organisationens marcher i England. Når organisationen derfor proklamerer at deres demonstration d. 31. marts vil være fredfyldt, er dette blot et dække for dens sande natur.

Det nye højres ideologi

Over alt i Europa har vi i de sidste 10 år set en opblomstring af nye højreorienterede tendenser. Disse går fra vores eget Dansk Folkeparti, over Geert Wilders Frihedsparti og det ungarske Jobbik til Anders Behring Breivik og de tyske Nazi seriemordere i NSU. Det er samme idé og dagsorden som driver både de moderat højreorienterede som DF og de psykotiske nazimordere, nemlig at den muslimske indvandring er kerneproblemet for det moderne europæiske samfund.

Problemet har i den optik både en økonomisk og en kulturel side. Sagt mere ligeud; "indvandrerne stjæler både jobs og nasser på velfærd og ødelægger generelt samfundets traditioner". Dertil kommer at indvandrere gøres ansvarlige for vold og kriminalitet. Det højrefløjen så gør, er at indvandringen kobles sammen med islam, altså udnævnes islam som den store fjende som ødelægger såvel samfundets økonomi, traditionerne og demokratiet.

Dette er en utrolig overfladisk, forenklet og derfor fejlagtig slutning at drage uden forståelse for konflikt imellem samfundets klasser. Dog syntes den at give nemme svar på de spørgsmål den arbejdende befolkning må stille sig i dagens Europa, hvor titusinde mister deres job pga. krise og nedskæringer, der føres krige og regeringerne er magtesløse i kampen mod bankernes pengetyranni.

Islam eller overklassen?

Men det er selvfølgelig ikke indvandringen der er skyld alt dette, og det er absurd at postulere, at religion undergraver samfundets økonomiske struktur. Men hvor kommer disse strømninger så fra? Det kapitalistiske system har frembragt et absurd samfund, hvor meningen med arbejdet er at skabe profit, hvor der er stadig flere fattige og færre rige som akkumulerer samfundets rigdomme, hvor alle tilsyneladende skylder hinanden penge og alle lande har enorm gæld imens, at den kritiske tradition der udpeger hvem der faktisk tjener på alt dette vanvid fremstår svækket.

Et samfund hvor næsten alle er tabere og kun nogle få vinder, hvor naturen ødelægges og mennesker nedbrydes, på trods af at samfundet som helhed aldrig før har haft så mange ressourcer som i dag. I stedet for at vende sig imod den mægtige fjende, som udbytter alle og skaber krisen, retter de højreorienterede sig mod dem som er svagere end dem selv, som ser anderledes ud og har en anden religion. I dette øjeblik opstår den højreorienterede racisme.

Plads til alle, der giver plads til alle

Der er i det seneste årti sket en forrålelse af at tonen over for indvandrere. Hvad der før ansås som ekstreme synspunkter, er i dag noget nær mainstream. Racismen er blevet stueren. Det kan ses ved at demonstrationen d. 31. slår sig op på at være forkæmpere for ytringsfriheden. Det ændrer ikke ved, at den står for en menneskefjendsk ideologi der vil begrænser menneskets generelle frihed. Disse synspunkter er rykket ind i for mange menneskers hjerter, og hører ikke hjemme i Århus midtby.

Faren fra højre

Der er to farer forbundet med disse racistiske bevægelser. For det første ignoreres de kræfter virkelig underminerer rene for almindelige mennesker. Ved at fokusere på indvandrere, får kapitalisterne plads til at fortsætte deres hasardspil med verdensøkonomien, når det i virkeligheden er dem, som kritikken burde rettes imod.

Det følger heraf, at arbejderklassens samlede stemme og kampkraft bliver svækket, fordi der skabes store kløfter mellem befolkningsgrupper som i virkeligheden burde stå sammen. For det andet er det er stor fare for, at racismen slår over i en fascistisk retning. At dette er muligt viser historien. At racisme før har været udgangspunkt for fascisme, ved alle.

I det øjeblik de racistiske grupper voldeligt angriber deres modstandere og de organiserede fagforeningen, bliver de fascistiske. Da bliver de arbejderklassens fjender. English Defence leaugue har taget dette skridt. Muslimer er vor tids mest forfulgte befolkningsgruppe, og islamofobien er farlig tendens. Den hjælper kapitalisterne med at fortsætte deres virke, og bærer fascismen i sig. Det er derfor vigtigt at bekæmpe hetzen imod muslimer. No pasaran!

ROBERT LANGE

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST DANMARK PP B